

University of Jaffna

Lady Leelawathy Ramanathan Memorial Lecture – 2022

titled

சுதேசிய சமூக உருவாக்கம்:
பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு குறித்த
ஓர் உசாவல்

by

Prof. M.A.M. Rameez,
Chair Professor of Languages,
Department of Languages,
Faculty of Arts and Culture,
South Eastern University of Sri Lanka

on

Monday 10th October, 2022 at 4.00 p.m

at

Kailasapathy Auditorium,
University of Jaffna.

Lady Leelawathy Ramanathan Memorial Lecture- 2022

titled

சுதேசிய சமூக உருவாக்கம்:
பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு குறித்த
ஓர் உசாவல்

By

Prof. M.A.M. Rameez,
Chair Professor of Languages,
Department of Languages,
Faculty of Arts and Culture,
South Eastern University of Sri Lanka

10.10.2022

Lady Leelawathy Ramanathan
Memorial Lecture - 2022

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன்
Lady Leelawathy Ramanathan

வாழ்த்துரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், தனது 36ஆவது பட்டமளிப்பு வைபவத்தை மிகவும் சிறப்பாக நிகழ்த்தியிருக்கின்றது. அந்தப் பெருமையோடும் மனநிறைவோடும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் உருவாக்கத்திற்கு வித்திட்ட, சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் குடும்பத்தினை நினைவுகூர்ந்து, அவர்களின் பெயரால் நினைவுப்பேருரைகளை நிகழ்த்தி வருகின்ற வழக்கத்தின் அடிப்படையில், இன்று பெருமாட்டி லீலாவதி இராமநாதனின் நினைவாக நினைவுப் பேருரையினை நிகழ்த்துவதற்காக இங்கு கூடியிருக்கின்றோம்.

சக்தி இன்றிச் சிவம் இல்லை என்பார்கள். சக்தியும் சிவமும் இணைந்ததாகவே பரம்பொருளைக் காண்பது சைவப்பாரம்பரியம். எந்தவொரு ஆணின் முன்னேற்றத்திற்கும், ஒரு பெண் உறுதுணையாக இருப்பாள் என்பது அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. விவேகானந்தருக்கு மாணவியாக வாய்த்தவள் நிவேதிதா, இராமநாதனுக்கு மனைவியாகவே வாழ்ந்து வழிகாட்டியவர் பெருமாட்டி லீலாவதி. இராமநாதன் மானிப்பாயில் வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஆங்கிலம் அரியணையில் இருந்தகாலத்தில், கொழும்பில் ஆங்கிலம் கற்று சட்டத்துறையில் முன்னேறியவர். அவரின் கல்விப்புலமையும் குடும்பச் சூழலும் அவரை ஆங்கில தேசத்தவராகவே மாற்றியிருக்கலாம். ஆனால் இராமநாதன், ஆங்கிலப்பாணியில் உடையணிந்தாரே தவிர தமிழை, தமிழர் பண்பாட்டை மறந்தவராக வாழ்ந்துவிடவில்லை.

கிறிஸ்தவமும், ஆங்கிலமும் தமிழ்ச்சூழலை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த சூழலில், யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள், ஆங்கிலக் கல்விக்காக கொழும்பு முதலிய பெரு நகரங்களுக்குச் சென்று சீரழிவதைத் தடுக்கும்பொருட்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மகளிர் கல்லூரியையும். பின்னர் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியையும் நிறுவினார். இதன்மூலம், இவர் யாழ்ப்பாண இளைஞர்களின்

உயர்கல்விக்கு வழிகாட்டிய பெருமைக்குரியவராகின்றார். 1921இல் நிறுவப்பட்ட பரமேஸ்வராக்கல்லூரியே 1974 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. இது இராமநாதனின் கனவு. அவரின் கனவை நனவாக்கிய பல்கலைக்கழகத்தில் இன்று பெருமாட்டி லீலாவதி இராமநாதனின் நினைவைக்குறித்த பேருரையினை நிகழ்த்துவதற்காகத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியரான எம்.ஏ.எம். ரமீஸ் அவர்கள் வருகை தந்துள்ளார்.

பேராசிரியர் ரமீஸ், கிழக்கிலங்கையின் அம்பாறை மாவட்டத் தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று, முதலாம் வகுப்பில் சித்தி பெற்றவர். இதே பல்கலைக்கழகத்தில் முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தினையும், ஸ்ரீ ஜெயவர்த்தனபுரப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலாநிதிப்பட்டத்தினையும் இவர் பெற்றுக் கொண்டார். வெகுசனத் தொடர்பியலில் கலாநிதிப் பட்டத் தைப் பெற்றுக்கொண்ட இவர், இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் ஊடகக்கற்கைகள் தொடர்பான பாடநெறியினையும் பயின்று சான்றிதழ் பெற்றுக்கொண்டுள்ளார். தென்கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலை - பண்பாட்டுப் பீடத்தில், மொழித்துறையில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வரும் ரமீஸ் அவர்கள், ஊடகக் கற்கைகளுடன் நாட்டாரியல், நவீன இலக்கியம், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் முதலியவற்றிலும் ஆர்வம் கொண்டவர். மேற்படி துறைகள் சார்ந்து நூல்களையும், பல ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். அந்த அனுபவத்துடன் இன்றைய அரங்கிலே, “ஈழத்துச் சுதேசிய சமூக உருவாக்கம் பத்திரிகைகளின் பங்களிப்புக் குறித்த ஓர் உசாவல்” எனும் தலைப்பிலே நினைவுப் பேருரையினை நிகழ்த்தவுள்ளார். துணைவேந்தர் என்றவகையில் அவரை வாழ்த்தி வரவேற்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ஈழத்து சூதேசிய சமூக உருவாக்கம்: பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு குறித்த ஓர் உசாவல்

தொடக்கம்:

யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் மிகப்பெரும் ஆளுமையாக இருந்த சேர் பொன். இராமநாதனின் துணைவியார் சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவாக வருடாந்தம் இடம்பெறும் இந்நிகழ்வில் இம்முறை எனக்கு உரையாற்ற கிடைத்தமையிட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். கடந்த சில வருடங்களுக்கு முன்னர் நாங்களெல்லாம் மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகிற சூழ்நிலை வந்த போது இந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கைலாசபதி அரங்கில் தற்போதைய உபவேந்தர் பேராசிரியர் எஸ்.ஹீ சற்குணராஜா அவர்கள் சிரேஷ்ட மாணவ ஆலோசகராக இருந்த போது “இன்குலாப” மலரின் விமர்சன உரையை ஆற்றிய ஞாபகம் வருகிறது. இன்று அவர் உபவேந்தராக இருக்கிற போது அவருடைய தலைமையிலே மீண்டும் உரையாற்றக் கிடைத்திருப்பது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் தருகிறது.

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறு மிக சுவாரஸ்யமானது. கௌரவ சேர் இராமநாதன் அவர்களுக்கு இரண்டு திருமணங்கள். முதல் மனைவி சிறீமதி செல்லாச்சியம்மாள், இரண்டாவது மனைவி சீமாட்டி லீலாவதி. இவர் அவுஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்தவர். அவரது சொந்தப் பெயர் ஆர்.எல். ஹரிசன் என்பதாகும். சேர் பொன். இராமநாதனின் தனிப்பட்ட செயலாளராகவே ஹரிசன் அவர்கள் முதலில் கடமையாற்றினார். அவரது அறிவுத் திறமை இராமநாதனை அதிகம் கவர்ந்தது. உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் சேர் பொன். இராமநாதனுக்கு அவர் மிகுந்த உதவியாக இருந்தார். ஒரு தடவை அமெரிக்காவுக்கு அவர் உதவியாக சென்று வந்ததன் பின்னர் லீலாவதியாக சேர் பொன். இராமநாதனை திருமணம் முடித்துக் கொண்டார்.

சேர் பொன். இராமநாதனின் யாழ்ப்பாண சமூகத்துக்கான பணி வியந்து குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் பெண் கல்வியில் மிகுந்த அக்கறை செலுத்தினார். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஆண்களும் பெண்களும் சமய ஆசாரத்திலும் உயர்தரக் கல்வியிலும் சிறந்து விளங்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். இதற்கு மிகத் துணையாக அமைந்தவர் அவரது மனைவி சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் அவர்கள்.

சீமாட்டி லீலாவதி யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் பெண்கள் சமூகத்துக்கு மத்தியில் மிகப் பெரிய இடத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டவர். அவருடைய பணி மகத்தானது என்று கருதுகின்றேன். யாழ்ப்பாண சுதேசிய பெண்களை ஒரு சமூகமாக ஒன்றிணைப்பதில் அவர் தனது ஆர்வத்தை வெளிப் படுத்தியிருக்கிறார். அவரது நற்குணங்களும் கல்வி ஒழுக்கமும் கற்பொழுக்கமும் யாழ்ப்பாண சைவப்பெண்களின் கல்வி விஷயத்தில் காட்டிய அக்கறையும் பெருமைப்பட்டுப் பேசத்தக்கன. யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் சீர்திருத்தம் கருதி பல்வேறு சபைகளையும் ஸ்தாபித்து அவர் பணியாற்றினார்.

இராமநாதன் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்து அவர் ஆற்றிய பணிகள் மிக சிறப்புக்குரியன. நாட்டு நலன் கருதி கைத்தொழில், விவசாயம், கதராதையில் நூல் நூற்றல் ஆகிய பணிகளில் ஈடுபடுவதற்கான உற்சாகத்தை அவர் வழங்கினார். மொத்தத்தில் சமயம், மொழிப்பற்று, தேசாபிமானம் முதலிய வற்றில் அவர் ஈடுபாடுமிக்கவர். யாழ்ப்பாண நாடும் பெண்களும் உயர மிகப்பெரும் பணி செய்திருக்கிறார். அதன் காரணமாக அவருக்கு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் 1942 இல் கௌரவ கலாநிதிப் பட்டத்தையும் வழங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகு அருமை பெருமை நிறைந்த சீமாட்டி லீலாவதி அவர்களைப் பற்றி நினைவுகூர கோரியபோது எனது கற்கைத் துறைகளில் ஒன்றான பத்திரிகைகள் குறித்து நான் சிந்திக்க விரும்பினேன். ஈழத்துத் தமிழ் பத்திரிகை மரபு எப்படி சுதேசிய சமூகங்களை உருவாக்க உதவியது என்பது குறித்து விரிவாக உரையாற்ற விரும்புகின்றேன்.

ஈழத்து தமிழ், முஸ்லிம் சமூகங்களின் உருவாக்கம், சுயநிர்ணயம் பெற்ற ஒரு சமூகமாக இச்சமூகங்களை நாடு தழுவிய அளவில் உருவாக்குவது, பெண்களை ஒரு சமூகமாக காண்பது முதலான விடயங்களில் பத்திரிகை ஆற்றிய பங்களிப்பு குறித்து நாம் விரிவாக நோக்க முடியும். இவ்வகையில் ஈழத்து சுதேசிய சமூக உருவாக்கத்தில் பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு குறித்தும் குறிப்பாக இந்து, முஸ்லிம், மலையக சமூக உருவாக்கம் குறித்தும், பிற்காலத்தில் தமிழ் சமூகம் தம்மையொரு தேசியமாக வரையறுத்துக் கொண்டமை குறித்தும், பெண்களின் விழிப்புணர்வு குறித்தும் என்னுடைய உரை அமைய இருக்கிறது.

பத்திரிகைகளும் சமூக உருவாக்கமும்:

“ஊடகம் பற்றிய முற்போக்கான தொலைநோக்கில் முன்னேறியோர் அதனை ஒரு போராட்டக் கருவியாக பயன்படுத்தினர். அவர்களின் பாதையில் சந்தேகவாதம், நடைமுறைப் பயன்வாதம் என்ற எதிர்ப்போக்குகள் குறுக்கிட்டன. இவற்றை எதிர்கொண்டு முன்சென்றதன் போது உருவாகியது தான் இச்சுற்றுப் பாதை.”

இது ‘practicing journalism values’ (2005:1) என்ற நூலில் நளினிராஜன் குறிப்பிடுவது.

இந்தப் பயணத்தில் நமக்கு கிடைக்கின்ற புறச்சான்றுகள் தான் அதன் வரலாற்றை நமக்கு பெற்றுத் தருகின்றது. எனவே தான் நமது சுதேசிய சமூக உருவாக்கத்தில் அக்காலத்தில் நிலவிய சமூக, சமய, அரசியல் சூழ்நிலைகளை பத்திரிகைகள் எடுத்துக் கொண்ட விதம் குறித்து நாம் பார்க்க வேண்டும்.

சுதேசியர்களின் கையிலிருந்த கண்டி இராச்சியத்தையும் 1815 இல் ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றியதுடன் முழு இலங்கையும் ஆங்கிலேயர்களுடையதாக மாறியது. இந்தக்கட்டம் மிக முக்கியமானது. இந்த மாறுகாலம் இலங்கையின் உள்ளூராட்சிக் கட்டமைப்பிலும் பல

மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்தது. இம் மாற்றங்களின் முதற்கட்டமாக 1831 இல் அரசியல் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதிலிருந்து இலங்கை சுதேசியர்களுக்கான ஆங்கிலக்கல்வி, பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை, தபால், தந்தி, போக்குவரத்து முதலான வசதிகள் ஏற்பட்ட போது இலங்கையின் சமூக, பொருளாதார அம்சங்களிலும் மாற்றங்கள் உருவாகின. இந்நிலைமை இங்கிலாந்தை உன்னத நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது. இங்கிலாந்துக்கு புதிய நாடுகளுடனான தொடர்பு ஏற்பட்ட போது அவற்றினை தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முயற்சித்தது. இந்நிலைமை இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாண சமூகத்திலும் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்த மாற்றத்தின் விளைவை,

“19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உயிர்த்துடிப்பும் செயலூக்கமும் நிறைந்த ஆங்கில அரசும் மரபு தழுவிய யாழ்ப்பாண அரசும் ஒன்றையொன்று சந்தித்துக் கொண்டன.”

என்று பேராயர் ஜெபநேசன் (1992:57) குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்த சந்திப்பின் விளைவாக இலங்கையின் சமூக, அரசியல், பொருளாதார சூழ்நிலையில் பெருமாற்றம் உருவாகியது. இலங்கை சுதேசிகள் ஆங்கிலத்தைக் கற்கவும் அதன் வழி அரச தொழில் வாய்ப்புக்களை பெற்றுக் கொள்ளவும் வழி ஏற்பட்டது. அது மாத்திரமன்றி இதன் காரணமாக இலங்கையில் தமிழ் பேசும் சமூகத்திலே விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. இந்நிலைமை தமிழகத்தை விட இலங்கையிலேயே அதிக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அதிலும் குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணத்திலே 19ம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரணமாயிற்று.

இலங்கை சுதேசிகளின் சமூக மாற்றத்திற்கு கிறிஸ்தவ மிசனரிகள்தான் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்தின. இதனால் யாழ்ப்பாண சமூகம் விழிப்புணர்வு பெறவும் எழுத்து, வாசிப்பு முதலான விஷயங்களில் அக்கறை காட்டவும் தொடங்கியது. இந்த காலகட்டத்திலேதான்

எழுத்தறிவுடைய சமூகத்திற்கான அச்ச ஊடகங்களின் வருகை தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. ஈழத்து சுதேசிய சமூக வளர்ச்சியின் அடிப்படை உந்து சக்தியாக அமைவது அச்ச இயந்திரத்தின் வருகையாகும். ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே இலங்கையில் அச்சியந்திரம் பயன்பாட்டிற்கு வந்தாலும் அது மிசனரிகளினதும் மேலைத்தேய நிறுவனங்களினதும் தேவைக ளுக்கு மாத்திரமே பயன்பட்டு வந்தது. இதனால் அச்சியந்திரங்களின் தேவைப்பாடு கிறிஸ்தவ மதத்தின் பிரச்சாரத்தோடு மாத்திரம் மட்டுப் படுத்தப்பட்டதாக இருந்தது. 1835லே தான் அரசினதும் திருச் சபையினதும் தனியுரிமையாக இருந்த அச்ச ஊடகம் பொதுமக்களின் பாவனைக்கு வருவதாயிற்று.

இதன் பின் சுதேசிகள் அச்சியந்திரசாலைகளை நிறுவவும் செயற்படுத்தவும் தொடங்கினர். தமிழ் பேசும் சமூகத்திலும் தமிழ் மொழியிலும் அச்ச ஊடகம் முக்கிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. ஊடகத்தின் வளர்ச்சி தமிழ் பேசும் சமூகத்தின் அரசியல், பொருளாதார முறைமைகளில் நெருக்கமாக தொடர்புபட்டன. அந்தத் தொடர்பின் காரணமாக அவர்களிடையே நவீன சிந்தனைகளும் ஜனநாயகத் தன்மைகளும் உருவாகின. இந்த மாற்றத்தினை பேராசிரியர் கைலாசபதி (1986:16) விரிவாக குறிப்பிடுகின்றார்:

“பதினாறாம் நூற்றாண்டு முதலாய் அச்சவாகனம் தமிழ் நூல்கள் பதிப்பிப்பதற்கு பயன்பட்டதாயினும், அச்ச இயந்திரம் என்ற மகத்தான சாதனம் பெரும்பாலும் மேனாட்டுக் கிறித்தவப் பாதிரிமாரிடத்தும், சில ஐரோப்பிய நிறுவனங்களிடத்துமே ஏகபோக உரிமையாயிருந்தது. உடைமை வரையறுக்கப்பட்டு ஏகபோகமாய் இருந்தமை யால் அதன் பயன்பாடும் குறுகியதாயும் சுதேசிய நலன் கருதியதாயும் அமைந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்துதான் சுதேசிகள் அச்சியந்திரசாலை நிறுவும் வாய்ப்பையும் உரிமையையும் பெற்றனர்.”

இங்குதான் தொடர்பாடலுக்கான மிகச்சிறந்த சாதனமாக பத்திரிகைகள் உருவெடுக்கின்றன. அப்பத்திரிகைகள் சமூக

அபிவிருத்தியில் பெரும் பங்களித்தன. ஆங்கில மொழிப் பத்திரிகைகளுக்கு அப்பால் உள்ளூர் மொழிகளான தமிழ், சிங்கள மொழிப் பத்திரிகைகள் உருவாகின. அவை ஈழத்து சுதேசிய சமூக உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்காற்றின.

இவ்வாறு தோன்றிய பத்திரிகைகள் ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவத்துக்காகவே பணியாற்றின. அவற்றில் கிறிஸ்தவ சமய நலனே முன்னுரிமை பெற்றிருந்தது. அதேநேரம் பிரிட்டிஷ் அரசினுடைய தொடர்பாடல் தேவைகளுமே அப்பத்திரிகைகளால் நிறைவேற்றப்பட்டன. சுதேசிய உணர்வுகளுக்கு இவை பெரிதும் இடம் தரவில்லை. அக்குறையை நிவர்த்தி செய்யத்தான் சுதேச பத்திரிகைகள் தோன்றின. உள்ளூர் சிந்தனைவாதிகள் அதற்கு முன்னோடியாக அமைந்தனர். அந்தவகையில் அநகரிக தர்மபால, ஆறுமுகநாவலர், சித்திலெப்பை ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இலங்கையின் அரசியல் சிந்தனைகளை வளர்த்தெடுப்பதிலும் குறிப்பாக, தேசிய, இடதுசாரி சிந்தனைகளை வளர்ப்பதிலும் பத்திரிகைகள் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளன. அதன் மொழி, கருத்துக்களை வாசகர்களுக்கு தாக்கமான முறையில் பகிர்ந்து கொள்ளுதல், மாற்றங்களை உணர்த்தல், ஆர்வத்தைத் தூண்டுதல் முதலான பணிகளைச் செய்தன. பெரும்பாலும் பத்திரிகைகள் மறைமுகமாகச் சொல்லுதல் என்ற சுவாரஸ்யமான உத்தியை ஆரம்பகாலத்தில் அதிகம் பயன்படுத்திக் கொண்டன.

இலங்கையில் ஆட்சி செலுத்திய ஆங்கிலேயர்கள் இலங்கைச் சமூகத்தை கல்வி ரீதியாக விழிப்படையச் செய்த அதேநேரம் தாம் சார்ந்த சமயத்தினை அம்மக்களிடம் பரப்புவதற்கு முன் வந்தனர். அதற்கென அச்சியந்திரங்களையும் அதனூடாக வெளிவந்த பிரசுரங்களையும் பயன்படுத்தினர். முதன்முதலாக ஈழத்தில் அச்சிடப்பட்ட நூல்கள் கிறிஸ்தவ சமய நூல்களாக இருந்தமை இதற்கு தகுந்த ஆதாரமாகும். இலங்கையின் மத்தியதர வர்க்கத்தினை கல்வி விழிப்புணர்வுள்ள சமூகமாக மாற்ற, தலைப்பட்ட ஆங்கிலேயர் அதனூடே கிறிஸ்தவத்தையும் போதித்தனர். ஆனால் இந்த நிலைப்பாட்டினை ஈழத்து சுதேசிய

சமூகங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதற்கு எதிரான சிந்தனைகளின் பால் அவர்கள் ஒன்றுபட்டனர். அதனாலேதான் ஈழத்தின் ஆரம்பகால பத்திரிகைகள் கிறிஸ்தவப் பிரச்சார ஊடகங்களாக தொழிற்பட, பிற்காலப் பத்திரிகைகள் சைவசமய நலன்களையும் இஸ்லாமிய சமூக நலன்களையும் ஏனைய அரசியல் கொள்கைகளையும் மலையக மக்கள் நலன்களையும் பால் சார்ந்த நிலைப்பாடுகளையும் முன்னெடுத்தன.

கிறிஸ்தவ நலன் சார்ந்த பத்திரிகைகள்:

ஈழத்துத் தமிழ் பத்திரிகை 'உதயதாரகை'யுடன் ஆரம்பமாகிறது. இது 1841ல் நிகழ்ந்தது. இப்பத்திரிகை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளி வந்தது. இப்பத்திரிகைகளின் முதலாவது ஆசிரியர் தலையங்கத்தினை நான் இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். முதலாவது ஆங்கில இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கம் (கமால்தீன், எஸ்., எம்., 1992:1) இவ்வாறு அமைந்திருந்தது:

“நம் நாட்டவர்க்கு முக்கியமான தகவல்களை வழங்க வேண்டுமென்ற ஆவலினாலே உந்தப்பட்டு, மேனாட்டவர்கள் தம் நாடுகளில் வெளியிடுகின்ற பத்திரிகையின் பாணியில் இப்பத்திரிகையை வெளியிடத் தீர்மானித்துள்ளோம். இச்சிறிய முயற்சி அறிவை மக்களிடையே பரப்புவதற்கும், இன்னும் சிறப்பான முறையில் மற்றையோர் இத்துறையில் செயற்படவும் வழிவகுக்குமென்று நம்புகின்றோம். விஞ்ஞானம், வர்த்தகம், விவசாயம், அரசியல், கிறிஸ்தவம் ஆகிய துறைகளில் மக்களின் சிந்தையைத் தூண்டவல்ல ஏனைய விடயங்களை உலகின் நாலு திக்குகளிலிருந்தும் வரும் செய்திகளையும் காலந்தோறும் வெளியிடுவதே எமது குறிக்கோளாக விருக்கும்.”

இத்தலையங்கத்தின் பிரகாரம் மக்களிடையே அறிவைப் பரப்புவதும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதும் மற்றையோரைத் இத்துறையில் ஈடுபட வைப்பதும் செய்திகளை வெளியிடுவதுமே இதன் நோக்கு என

அறிய முடிகிறது. அதேநேரம் தமிழில் வெளிவந்த 'உதயதாரகை'யின் ஆசிரியர் தலையங்கம் (சம்பந்தன், மா., சு., 1960:29) பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

“கல்வியே உலகத்தின் மிகப் பெரிய செல்வமென்றும், பிரயோசனமுள்ள நூல்கள் தமிழ் மொழியிலே இல்லை என்றும், உள்ள சிலவும் பணக்காரர்களினதும் சில ஏழைகளினதும் ஏகபோக உரிமையாக இருக்கின்றது என்றும், இங்கிலிஷ் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்க முடியாத வர்களுக்கு இந்த அறிவைப் பெற்றுக் கொள்வது சாத்திய மில்லையென்றும், உலகச் செய்திகளைத் தங்கள், தங்கள் வேலை முயற்சிகளோடு அறிந்து கொள்ளப் பொது மக்களுக்கு வாய்ப்பில்லையென்றும் நினைத்தாலும் நாட்டு மக்கள் பலவிதமான அறிவிலும் தேறவேண்டுமென்ற ஆசையினால் இப்படி ஒரு பத்திரிகையை வெளியிட முயன்றோம்.”

இது பல்வேறு விதமான அறிவினையும் வற்புறுத்துவதாக அமைகிறது. 'உதயதாரகை'யின் ஆசிரியர்கள் வட்டுக்கோட்டை செமினரியின் பழைய மாணவர்களாக இருந்தமையினால் அதன் இதழ்களில் அதனது செல்வாக்கு இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அமெரிக்க மிசனரியில் கல்வி கற்ற மாணவர்களுக்கு உதயதாரகைப் பத்திரிகை வெளியீடுகள் மூலமாக கிறிஸ்தவ சமய பிரச்சாரத்திற்கான ஒரு பின்னணியும் வகுக்கப்பட்டிருந்தது.

இவ்வகையில் அப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த வாசகர் குறிப்பொன்றினை (கமால்தீன், எஸ்., எம்., 1992:7) கவனத்திற் கொள்வோம்:

“இந்தச் சஞ்சிகையோடு எடுத்து வரும் அட்டவணையினால் தானே வாசனையிற் பிரியங் கொண்ட ஒவ்வொரு இந்துவும் விஷேசமாக இங்கிலீசுக்காரனும் இப்புத்தகம் எவ்வளவு திறம் என்று காண்பான்.”

இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'ஓவ்வொரு இந்துவும்' என்ற தொடர் இந்துக்களை மையப்படுத்துகிறது. அதேபோன்று முஸ்லிம்களை மையப்படுத்திய வாசகர் குறிப்பு (கமால்தீன், எஸ்., எம்., 1992:17) பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

“நீங்கள் இந்தக் காலமெல்லாம் சில ஏழைச் சைவரை உங்கள் மாய்கைப் புரட்டான வார்த்தைகளினால் மருட்டி வருவதைப் போல எங்களையும் அழகுக்கும் மாடலுக்கும் உடைய மயிலை அந்தமும் ஆடலும் கெட்ட வான்கோழி பழிக்கத் துணிந்த மேரை போலும், விளை(sic)யேறப் பெற்ற ரத்தினத்தைக் கால்வாசி பெறாத வீதுறினால் பழுக்கத் துணிந்த மேரை போலும், மருட்டலாமென வீண் சிந்தனையால் குருவுக்கு உதேசங் கூறி குசமசக்கை பண்ணுகிறதே விட மற்றும் படியல்ல என்பதற்கு பிசகில்லை.”

இவற்றினூடாக சுதேச சமயங்கள் விமர்சிக்கப்பட்டதை அறிய முடிகிறது. இவற்றின் மூலம் உதயதாரகை முதலான பத்திரிகைகள் கிறிஸ்தவ ஈடுபாட்டுடனே வெளிவந்தன என்பதனை அறிய முடிகிறது. 'உதயாதித்தன்' (1841), 'உரைகல்லு' (1845), 'இலங்காபிமானி' (1863), 'இலங்கைக் காவலன்' (1864), 'பாலியர் நேசன்' (1864) முதலான பத்திரிகைகள் அனைத்தும் கிறிஸ்தவ மத ஈடுபாட்டுடன் வெளிவந்த முக்கியமான பத்திரிகைகளாகும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில்தான் கிறிஸ்தவ மேலாதிக்கத்துடன் வெளிவந்த இப்பத்திரிகைகளுக்கு எதிராக சைவ சமய சார்பான சுதேச பத்திரிகைகள் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. ஆறுமுகநாவலரின் சீடர்களில் ஒருவரே இக்கருத்தினை முன்வைத்தார்.

இந்து மக்கள் நலன் சார்ந்த பத்திரிகைகள்

இந்தப் பின்னணியிலே எச். எம் சின்னத்தம்பி என்பவரால் 'இலங்கை நேசன்' (1877) வெளியிடப்பட்டது. இப்பத்திரிகை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் செய்திகளை வெளியிட்ட அதேநேரம் அரசியல், சமூக விடயங்களைத் தாங்கி சைவ சார்புடையதாகவும்

வெளிவந்தது. அதனது முதலாவது இதழின் வாசகம் (அரங்கசாமி,பழனி., 1971:167) பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

“உலகாதிசயங்களை ஆகசிக்கும் எவரும் சன்மார்க்க காரணியாயும் அறிவின் ஒளியாயும் நடைபெற்று வரும் இப்பெற்றித்தாகிய திருமுகங்களை கிரயத்திற் பெற்று வாசிப்பது அவசியம் என்பதில் சங்கையில்லை. இக் கொள்கை பல சாதியாரிடத்து நிலைபெற்றுஞ் சுதேசிக ளாகிய எம் பங்கே இல்லாதது தொட்டும் அநேக குருமார் இலங்கை ஆகிய காட்டை வெட்டி அறிவை ஈட்டி அஞ் ஞானத்தை ஓட்டித் தன்னிடத்தை மாற்றிச் சில பத்திரங்கள் பிரசுரித்தாலும் இவ்வகையான ஒரு தமிழ்ச் சஞ்சிகை வேண்டும் எனக் கொட்டிய சத்தம் எம் செவித் துவாரங்களில் எட்டியமை பற்றியும் காலம் இடம் பொருள் ஒவ்வொன்றும் மூன்றனுள் ஒன்றேவேனும் கைத்துணையன்றையாயினும் முயற்சியுடையான் எவற்றையும் வெல்வன் எனும் உலக வழக்கு தவறாது விட முயற்சியே பேரணையாகக் கொண்டு கையிட்டே மாதலானும்.”

‘உதயதாரகை’ப் பத்திரிகை விதேசிகளுக்கு சார்பானதாகவே இயங்கியதென்றும் யாழ்ப்பாண சுதேச சமூகத்திற்கு அது செய்த பங்களிப்பு என்ன என்பது குறித்தும் ‘இலங்கை நேசன்’ பத்திரிகையிலே ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய குறிப்பினை (கைலாசபதி,க.,1986:18) இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்:

“பத்திரிகையினது கடமை யாது? சனங்களுக்குப் பொது நன்மை செய்வது. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், மகமதியர்கள் என்கின்ற சனங்கள் இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வருஷகாலம் என்ன நிலையில் இருக்கிறார்கள்? துவையினந் துரையுடைய சிநேகிதர்களாகிய சில உத்தியோகத்தர்கள் ஒழிந்து மற்றச் சனங்களெல்லாம் துவையினந் துரையினாலும் அவர் கீழுத்தி யோகத்தர்களாலும் துன்பமே அனுபவிக்

கிறார்கள். சனங்களுடைய பணங்கொண்டு நடத்தப்படுகின்ற 'உதயதாரகை' இதிலே தன் கடைமையைச் செய்கின்றதா? இல்லை பின் யாது செய்கின்றது? துவையினந் துரைக்குச் சார்பாகச் சனங்களுக்கு மாறாகப் பொய் வார்த்தையே பேசுகிறது."

ஆறுமுகநாவலர் தமிழர் சமூகத்தில் ஒரு இயக்கமாக தொழிற்பட்டவர். அவரை அடியாகக் கொண்டு 'சைவ பிரகாச சமாஜம்' தோன்றியது. அச்சமாஜத்தின் ஊடாக 'சைவ உதயபானு' (1782) என்ற பத்திரிகை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்தது. மேலும், ஆறுமுக நாவலரின் வழிவந்தவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட சைவ சமய பரிபாலன சபையினூடாக 'இந்துசாதனம்' (1889) என்ற பத்திரிகை வெளிவந்தது. இப் பத்திரிகைகள் சுதேசிய சமயமான இந்து சமயத்தையும் சமூகத்தையும் முன்னிலைப்படுத்தி தேசியமாக இயங்கின. இப் பத்திரிகைகள் தமது செய்திகள், கட்டுரைகள் ஊடாக உள்ளூர் சமயத்தி னையும் சமூகத்தினையும் சிறப்பான முறையில் கட்டமைத்தன.

முஸ்லிம் நலன் சார்ந்த பத்திரிகைகள்:

இந்நிலைப்பாட்டிலேயே முஸ்லிம்களும் தமது சமூக விழிப்புணர்வு குறித்தும் தேசிய நோக்கு குறித்தும் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். இவ்வகையில் முஸ்லிம்கள் முதலில் 'அலாமத் லங்காபூரி' (1869) என்ற மலாய் மொழியிலமைந்த பத்திரிகையைத் தொடங்கினர். இதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு 'இலங்கைத் தீவின் அடையாளம்' என்பதாகும்.

தமிழில் வெளிவந்த முஸ்லிம்களின் முதல் பத்திரிகை 'புதினாலங்காரி' (1873) என்பதாகும். இதனுடைய ஆசிரியர் 'வாப்பு மரைக்கார் நெய்ந்த மரைக்கார்' என்பவராவார். இதேநேரம் முஸ்லிம் சமூகத்தின் பல்துறை நோக்கையும் கவனத்திற் கொண்டு ஈழத்து முஸ்லிம் மத்தியதர வர்க்கத்தின் குரலாக 'முஸ்லிம் நேசன்' வெளி வந்தது. 'உதயதாரகை', 'சைவ உதயபானு' முதலான கிறிஸ்தவ, சைவ பின்னணியிலான பத்திரிகைகளுக்கு நிகராக முஸ்லிம் சமூக, அரசியல்,

கலாசார பின்னணிகளோடு முஸ்லிம் நேசன் (1882) வெளிவந்தது. இலங்கை சுதேச சமூகங்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திய அநகரிக தர்மபால, ஆறுமுகநாவலர் வரிசையில் தோன்றிய மு.கா சித்திலெப்பையே இதன் ஆசிரியராவார்.

முஸ்லிம்கள் கல்வியை விட வர்த்தகத்திலேயே கூடிய அக்கறை காட்டி வந்தனர். இவர்கள் மிக இறுக்கமான முறையில் தமது மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி வந்ததால் ஆங்கிலக் கல்வியையும் அவர்கள் புறக்கணித்தனர். அதனால் ஆங்கிலம் படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தினர் முஸ்லிம்களிடையே உருவாக மிக நீண்டகாலம் எடுத்தது. இதனாலே முஸ்லிம்கள் பத்திரிகை வெளியிடவும் காலம் கடந்தே சிந்தித்தனர்.

முஸ்லிம் நேசன், முஸ்லிம் சமூகத்துக்கு மத்தியில் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவதிலே அதிக கவனம் எடுத்தது. பல்வேறு வழிகளில் முஸ்லிம் சமூகத்தை முன்னேற்றுவதற்கு அது பாடுபட்டது. அப்பத்திரிகையின் முதலாவது ஆசிரியர் தலையங்கத்தின் ஒரு பகுதி (அம்ன், எம்., ஐ., எம்., 1997:11) இவ்வாறு அமைந்திருந்தது:

“தமிழ் பாஷையை மாத்திரம் தெரிந்தவர்கள் அறபுக் கிதாபுகளில் இருந்து அறிய வேண்டிய அறிவுகளையும் ஆங்கிலம் முதலிய பாஷைகளில் உள்ள கல்விகளையும் விசேஷமான புதினங்களையும் படித்தவர்களும் படியாதவர்களும் முதியவர்களும் இளையவர்களும் மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் வேலை முயற்சிகளோடு வாசித்தறிந்து கொள்ளும்படி ஓர் பத்திரிகையை வாரம் தோறும் பிரசுரம் செய்ய விரும்பிய இப்பத்திரிகைக்கு முஸ்லிம் நேசன் எனப் பெயரிட்டோம்.”

இதன் பிற்பாடு ‘முஸ்லிம் நேசன்’ வெவ்வேறு இதழ்களில் தனது நோக்கை பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்தியது:

“நாம் இப்பத்திரிகையை பிரசுரம் செய்வது ஊரில் நடக்கும் புதினங்களை மட்டும் வெளிப்படுத்துவதற்கல்ல, மார்க்க விஷயங்களையும் எடுத்துப் பேசி தர்க்கித்துத் திருத்தமடைவதற்கே. (முஸ்லிம் நேசன்,21.09.1886)

வியாபாரம், கல்வி, சமயம், அரசியல் வழக்கு முதலியவைகளும் உலகத்தில் நிகழும் புதின சம்பவங்களுமே இப்பத்திரிகையில் பெரும்பாலும் பேசப்படும். (முஸ்லிம் நேசன்,31.07.1884)

முஸ்லிம்கள் சீர்திருத்தமும் நாகரிகமும் அடைய வேண்டும் என்ற ஊக்கம் கொண்ட இப்பத்திரிகையை நடத்தி வருகிறோம். இப்பத்திரிகையை நாம் பிரசுரம் செய்த நோக்கம் கல்வியின்பத்தைப் பூட்டுவிக்கும் படியே.” (முஸ்லிம் நேசன்,08.01.1885)

மிக இறுக்கமான மத நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களுக்கு மத்தியில் மூட நம்பிக்கைகளைக் களைவதையும் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்ட முஸ்லிம் நேசனுக்கு மார்க்க தரப்பிலிருந்து பல்வேறு எதிர்ப்பு இருந்தது. எனவே அதனைப் பயன்படுத்தி முஸ்லிம் நேசனுக்கு எதிரான கருத்துக்களை வெளியிட சர்வஜன நேசன் (1886) வெளிவந்தது. ‘ஹஸ்பு குர்ஆன் அல்கல்பின்ஜான்’ (1889), ‘ஸைபு இஸ்லாம்’ (1890), ‘ஜானதீப சங்காரம்’ (1892) முதலான பத்திரிகைகள் முஸ்லிம்களிடமிருந்து மாதப் பத்திரிகையாகவும் இருவாரப் பத்திரிகையாகவும் வெளிவந்தது. இவை தவிர இஸ்லாம் மித்ரன் (1893) எனும் பத்திரிகை மாதமிருமுறை வெளியிடப்பட்டு பின்னர் தினசரிப் பத்திரிகையாக (1897 ஜூலை 20) வெளிவந்தது. மீண்டும் அப்பத்திரிகை 1906 முதல் வார இதழாக மாறியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு முஸ்லிம்களின் பத்திரிகை சமயப் பின்னணியிலே வெளிவந்தாலும் அப்பத்திரிகைகள் சமூக எழுச்சிக்கும் பங்காற்றின.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த ‘சத்தியவேத பாதுகாவலன்’ (1901), ‘ஆத்மபோதினி’ (1907), ‘இந்துபாலபோதினி’ (1908),

'சைவசூக்குமார்த்தபோதினி' (1908), 'ஞானசித்தி' (1908), 'சைவசமயசம் போதினி' (1910), 'மகாவிஜயலட்சுமி' (1911), 'சைவ சித்தாந்த பானு' (1924) முதலான பத்திரிகைகளும் சமயப் பின்னணியை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதேநேரம் 'மிஸ்பாஹூல் இஸ்லாம்'(1906), 'இஸ்லாமிய ஒளிவிளக்கு'(1909), 'முஸ்லிம்'(1909), 'ஹிதாயதுல் இஸ்லாம்'(1919), 'இஸ்லாமிய நேர்வழி', 'சம்ஸூல் இஸ்லாம்' (1920) முதலான பத்திரிகைகள் இஸ்லாமிய சமய நோக்கிலேயே வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சமூக நோக்கு

அந்நியர் ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் மேலைத்தேய சிந்தனைகள், ஆங்கிலேய நாகரிகம், ஆசிய நாகரிகம் முதலானவற்றுக்கிடையிலான மோதலிடையே ஈழத்து சுதேச சமூகங்கள் பெரிதும் சிக்கிக் கொண்டன. இக்காலகட்டத்தில் இந்து நாகரிகத்துக்கும் பௌத்த நாகரிகத்துக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள் அதிகம் வளர்ந்திருந்தன. இந் நிலையிலேயே ஈழத்துத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சமுதாய மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு அதிகம் முயற்சித்தன. இவ்வழியே 'உதயதாரகை' சுதேச சமூகத்திற்கு மத்தியில் கல்வி விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்த அதிகம் பங்களித்தது. குறிப்பாக பாடசாலைகளை உருவாக்கவும் கல்வி கற்ற ஒரு பரம்பரையினரை உருவாக்கவும் அது அதிகம் முயற்சித்தது.

உண்மையில் இந்தப் பத்திரிகைகள் மக்களை சமூகமயமாக்கு வதிலும் சமூக அக்கறையை ஏற்படுத்துவதிலும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. பத்திரிகைகள் பரந்த சமூகத்தை நோக்கிச் செல்வதால் புதிய சிந்தனைகளையும் புதிய மனோபாவங்களையும் உருவாக்கும் கருவியாக அக்காலத்தில் பெரிதும் தொழிற்பட்டது. 'புதினாலங்காரி'யில் இது தொடர்பான பல செய்திகளை எடுத்துக்காட்டலாம். ஆங்கில கலாசாரத்தின் மூலமாக சுதேச சமூகத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களை 'புதினாலங்காரி' (சிவனேசச் செல்வன், ஆ., 1975:108-109) பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியது:

“இலங்கையர் தாம் யாரென்பதும் தமது வாசஸ்தானம் யாதென்றும் தமது இயற்கை யாதென்றும் அற்பமும் அறியாது மயலுள்ளாகி ஏங்குகின்றனர். ஆயின், அந்நிய நகரினரோ அவ்வாறினரல்லர். ஆகவே, இலங்கையர் பெரும்பான்மையர் தம்மிடத்துச் சிறப்புப் பொருந்திய செயல்களிடத்து அந்நிய இழிந்த செயல்களைப் புகழ்வது மிக இழிவே ஆகும். யாம் இதுகாறும் சொன்னவற்றை இனிதுணர்ந்த இலங்கைவாசிகளாகிய பலரும் தமது சுய இயற்கையினிற்றிறனையும் அந்நிய இலங்கையின் இழிவையும் புகுதததுன(Sic)ந்து தமது சுய இயற்கையினின்றும் வழுவாது இருப்பாராக.”

சமூக மாற்றத்தை விரும்பிய பத்திரிகைகள் - சமூகத்தை உருவாக்கிய பத்திரிகைகள், சமூகத்தின் சீர்கேட்டையும் சித்திரித்தன. யாழ்ப்பாணத்தின் சீர்கேட்டுக்கு பெரிதும் காரணியாக இருந்த சீதனத்தினை ‘உதயதாரகை’ (உதயதாரகை, 1870) பின்வருமாறு பிரசுரித்தது:

“இந்த மாதத்தின் முற்சுற்றிலே பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த புலோலியிலே ஒரு மனுஷன் புளியமரத்திலேறித் தூங்கிச் சீவனை விட்டென்று கேள்விப்பட்டோம். இதற்கு முகாந்தரம், இவன் தன் மகளுக்குத் தருவேனென்று வாக்குப் பண்ணிய சீதனத்தை கொடுத்துத் தீராமையினாற் சீதனகாரியும் புருஷனுங் கூடிக் கோட்டிலே துறர்சி பண்ண, விடியக் கோட்டுத் தவணையாதலினால் இக்கேதட்டு விளக்கத்துக்கு விலகத் தீர்மானித்துத் துரந்திப் பரலோக நீதாசனர் விளக்கத்துக்குத் தென்பட்டனன்! சீதனங் கொடுமை தானே!”

இதேபோன்று அரசியல் ரீதியாக மக்களை விழிப்புணர்வடையச் செய்யவும் பத்திரிகைகள் பங்களிப்புச் செய்தன. 1830களில் இலங்கையில் கொண்டுவரப்பட்ட கோல்புறாக் விசாரணைக் குழுவினர்களின் சீர்திருத்தம் ஆங்கிலம் கற்ற மத்தியதர வர்க்கமொன்றை

உருவாக்குவதில் அக்கறை செலுத்திய அதேநேரம் பத்திரிகைத் தாபனம் ஒன்றின் அவசியத்தினையும் விதந்துரைத்தது. கோல்புறாக் சிர்திருத் தத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட சட்ட நிர்வாக சபைகள் சுதேசிகளிடையே அரசியல் உணர்வினை ஊட்டின.

1865 இல் சட்ட சபையில் உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவரின் நீக்கம் இலங்கையரிடையே பெரும் விமர்சனத்தை ஏற்படுத்தியது. அப்போதைய சட்டசபை நடப்புக்களைப் பற்றி பத்திரிகைகள் செய்திகளை வெளியிட்டன. மக்கள் நலன் குறித்து சேர் முத்துகுமார சுவாமி ஆற்றிய உரை பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தது. இக்காலப் பகுதிகளில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட 'சிலோன் லீக்' எனும் இலங்கையர் சமூகத்தைப் பற்றி பத்திரிகைகள் சாதகமான கருத்துக்களை வெளியிட்டன. இலங்கைக் காவலன், இலங்காபிமானி போன்ற பத்திரிகைகள் சமூக மாற்றத்திற்கு பெரும் பங்களிப்புச் செய்தன. 1879 இல் சட்ட நிருபண சபைக்கு படித்த தமிழ் சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக இருந்த குமாரசுவாமி முதலியார் காலமானபோது அதற்கு தமிழ் பிரதிநிதி ஒருவரை நியமிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள் ஆர்வம் காட்டவில்லை. இருந்தும் 'பிரிற்றோ' எனும் கிறிஸ்தவருக்கு இது வழங்கப்பட வேண்டும் என்றபோது, 'இல்லை இது சைவரான இராமநாதனுக்கு வழங்கப்பட வேண்டுமென' பத்திரிகைகள் எழுதின. இலங்கை நேசன் 'எங்கள் தமிழ்ப் பிரதிநிதியார்' எனும் ஆசிரியர் தலையங்கத்தை எழுதியது. இவ்வாறு சுதேச மக்களின் சமூகத்தினை கட்டமைப்பதில் மிகப் பெரும் பங்களிப்பினை பத்திரிகைகள் செலுத்தின. 'இந்து சாதனம்' அதன் முதலாவது இதழிலே "தேசாபிமானம்" எனும் தலைப்பில் எழுதிய செய்தி (இந்து சாதனம், 28.08.1889) மிகுந்த கவனத்துக்குரியது:

“இராமனாண்டாலென்ன? இராவணனாண்டாலென்ன? வென்றிருந்தமையால் நமது தேசமாவது நமது நடை, உடை, பாஷை, மதம், ஆசாரம் முதலிய எவையுமல்லாத அன்னியரிலும் அந்நியர் ஆட்சிக்குட்பட்டது. அதோடு கல்வி குறைந்தது; வர்த்தகம் பாழாய்ப் போய்விட்டது. னு கைத்தொழில் வாயில் மண் விழுந்தது; ஒற்றுமையில்லை;

தேசாபிமானங்கிடையாது; தேச நன்மைக் குழைப்ப வரில்லை. நமது தேசத்திலுண்டாகும் பஞ்ச முதலிய காரணப் பொருளைச் சொற்ப விலைக்கு அந்நியதேச வாசிகளுக்கு விற்று, காரியப்படுத்திய பிறகு ஒன்றுக்கு பத்து விலை கொடுத்து நாமே அவர்கள் காலில் விழுந்து வாங்கி வருகின்றோம். நமது தேசப் பணத்தை அந்நிய தேசத்தார்க்கு வலியக் கொடுத்து இஞ்சி தின்ற வானரம் போல் விழிக்கின்றோம். பலமில்லாதவர்களாகவும், அதைரியமுள்ளவர்களாகவும், தரித்திரர்களாகவும், அடிமைகளாகவும், ஆங்கிலேயர்க்கு ஊழியர்களாகவும் இருக்கின்றோம். நமக்கு தேசாபிமானம் நிரம்பியிருக்குமானால் அன்னிய தேசத்தாரைப் போல் நமது தேசத்தை முன்னுக்கு கொண்டு வராதிருக்க மாட்டோம்.”

இப்பத்திரிகைகள் சுதேசிகளின் நலன் பேணாத அரசாட்சியினை கண்டித்து எழுதின. இலங்கையின் தமிழ்ப் பேசும் முஸ்லிம்களுக்கு ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியிலமைந்த சட்டசபை அங்கத்துவம் கிடைக்காமையை ‘முஸ்லிம் நேசன்’(இக்பால், ஏ., 1971:75) பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியது:

“அந்தச் சங்கத்தில் ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒவ்வொரு பிரதிநிதி இருக்க வேண்டுமென்றிருக்க இலங்கையிலுள்ள ஐயாயிரம் இங்கிலீஸ் மனிதர்களாக அச்சங்கத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போல் நான்கு பங்கு அதிகமாயிருக்கிற பறங்கியருக்கும் ஒருவரும் அவர்களைப் போல் நூற்றிழுப்பத்தேழு பங்கதிகமாயிருக்கின்ற தமிழ்ப் பிரசைகளுக்கு ஓரங்கத்தவரும், அவர்களைப் போல் 370 பங்கதிகமான சிங்கள மனிதர்களுக்கு ஓரங்கத்தவரும் இரண்டு இலட்சம் ஸ்லாமானவர்களிருந்தும் அவர்களுக்கு ஓர் அங்கத்தவராவது இல்லாதிருப்பதால் அந்த இங்கிலீஸ் மக்களின் விருப்பப்படியே சகலமும் நடத்தப்படுகிறது.”

அக்காலத்தில் முஸ்லிம் விவாகச் சட்டம் வர்த்தமானி மூலம் அறிவிக்கப்பட்டதையும் முஸ்லிம்களுக்குச் சோபனமென முஸ்லிம் நேசன் எழுதியது. இவ்வாறு சுதேசிய சமூகங்களுக்கு மத்தியில் அரசியல் விழிப்புணர்வுகளை ஏற்படுத்தவும் சமூக உருவாக்கத்தினை சம்பாதிக்கவும் பத்திரிகைகள் பணி செய்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த சன்மார்க்க போதினி, சுதேச நாட்டியம், இந்து சாதனம், விஜயபாணு ஆகிய பத்திரிகைகள் சமூகத்தில் மிகப் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்த மது பாவனையை எதிர்த்து ஆசிரியர் தலையங்கங்களையும் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டன. அவ்வகையில் 'சன்மார்க்க போதினி' வெளியிட்ட குடிவெறி குறையுமா? (சிவநேசச்செல்வன், ஆ., 1975:144) என்ற தலைப்பில் வெளியிட்ட ஆசிரியர் தலையங்கம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

“சகல கேடுகளுக்கும் காரணமான குடிவகையைக் குறைக்க ஒரு சூழ்ச்சி செய்கிறோமென அரசாட்சியார் புதிய சட்டத்தை ஆக்கி விட்டார்கள். சீவ பாதுகாப்புக்கின்றியமையாத கஞ்சா, அபின், விற்பனையைக் குறைத்து விட்டார்கள். கள்ளுச் சாராயத்தினால் எவ்வித நன்மையுமுண்டாகாதென அரசாட்சியாருக்குத் தெரியும். அதனால், அரசாட்சியாரும் பெரும் தொல்லைப்படுகிறார்கள். கொலை முதலிய பஞ்சமாபாதங்களுக்கு இதுவே துணையானது. இவைகளைக் கஞ்சா, அபின் போல ஒரு மூலைக்குள் அடக்கி விட நினையாமல் கள்ளையும் பிரசித்தமாய் தவறணைகளில் வைத்து விற்க ஒழுங்கு செய்திருக்கின்றார்கள். இதனாற் சனங்களுக்கு முன்னிருந்த மானமும் வெட்கமும் அற்று எல்லோரும் பிரசித்த குடிகாரராகி விடுவார்கள். ஏனெனில், மதுபானப் பிரியர் ஒருரில் நின்று வேறோருக்குப் பொய்க் குடிப்பதையும் காண்கின்றோம். அதன் பிரீதியால் தன் வீட்டுத் தளவாட முதல் பெண்சாதினின் தாலியீறாகவும் கள்ளுக்காறன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததையும் அறிவோம். இவ்வித அவமானத்தைப் பார்க்குமா?

கள்ளுக்காற வீட்டிற்குப் போய் பிளா எடுப்பதிலும் கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் வார்த்துக் குடிப்பது மெத்தக் குசாலாய் இருக்குமே சுன்னாகத்தில் கள்ளுக் கடையில் நாற்றுப் பொருளில் ஈ மொய்ப்பது போலச் சனங்கள் திரளாய்க் கூடி நிற்கிறார்களே இப்புதிய தவறனை (Sic) களிலும் இப்படியே நடக்கும். தெருக்களிற் கைகோர்த்து விளையாடுவார்கள். தடியெடுப்பார்கள், மன் (Sic)டையுடைப் பார்கள், தலைமைக்காரருக்கும் பொலிசாருக்கும் நீதிபதிகளுக்கும் அதிக வேலையுண்டாம். இதுவே புதிய சட்டத்தின் பலனென்று அரசாட்சியார் பின்னர் காண்பார்கள்.”

1902இல் ‘சுதேச நாட்டியம்’ என்ற ஒரு பத்திரிகை வெளிவந்தது. இது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்தது. அதன் ஆசிரியர் கல்லடிவேலன். ‘The Jaffna Native Opinion’ என்பதே அதன் ஆங்கிலப் பெயர். இது யாழ்ப்பாண மக்களின் கருத்துக்களையே வெளிப்படுத்தியது. இப்பத்திரிகை பெருமளவு பத்திரிகா தர்மத்தை கடைபிடித்ததாக அறிய முடிகிறது. அப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த தமிழ்ப் பத்திரிகையின் ‘jo(Sic)ர்வு’ (சுதேசநாட்டியம், 16.11.1932) என்ற செய்தி முக்கியமானது:

“தற்போதைய உலகத்தைப் பத்திரிகையுலகமெனல் பொருந்தும். மேனாடுகள் பத்திரிகைகளாலேயே முன்னேற்றமடைந்துள்ளன. கீழ் நாடுகளோ பத்திரிகை விஷயத்தில் கவனம் செலுத்துவதாகக் காணோம். எமது யாழ்ப்பாண நாட்டில் தமிழருக்கெனத் தோற்றிய பத்திரிகைகள் பல. அவற்றுட் சில ஆதரவு கிடைக்காமையால் அழிந்தொழிந்து போக எஞ்சியிருப்பவை மிகச் சிலவே. அவையும் ஆதரவின்மை எனும் நோயாற் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவாறு உயிருடன் இருந்து வருகின்றன. நமது நாட்டில் நடைபெறும் பெரும்பாலான பத்திரிகைகள் பெரும்பாலும் சாதாரண அறிவு படைத்தவர்களாலேயே ஆதரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனது பற்றி அவற்றில் வெளிவரும் விஷயங்கள் யாவரும்

விளங்கிக் கொள்ளுமாறு சிறுச்சிறுச் சொற்களால்
தொடரின்றி எழுதப்படுதல் வேண்டும்”

1907இல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ‘ஆத்மபோதினி’ என்ற பத்திரிகை வெளிவந்தது. இக்காலகட்டத்தில் கொழும்பிலிருந்து ‘பாலசந்திரன்’ வாரத்துக்கு ஒருமுறை வெளியிடப்பட்டது. இப்பத்திரிகை பற்றியும் இப்பத்திரிகாசிரியர் பற்றியும் பல்வேறு விடயங்களைக் குறிப்பிட முடியும்.

இக்காலப் பத்திரிகைகள் உலக விவகாரங்களைப் பற்றி அதிகம் அக்கறை செலுத்தின. அந்தவகையில், சமூக வழக்குகள், ஆட்சிமுறை, பொருளாதார முன்னேற்றம் முதலியன குறித்தும் தமது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தின. இவ்வகையில் ‘விஜயபானு’ என்ற பத்திரிகை முக்கியமானது.

சுதேச மக்கள் என்றவகையில் இந்திய வம்சாவழி மக்களுடைய பிரச்சினைகளை கோ. நடேசையர் வெளியிட்ட ‘தேசநேசன்’ என்ற பத்திரிகை எழுதியது. அதேபோன்று நடேசையர் ‘தேசபக்தன்’ என்ற பத்திரிகையையும் வெளியிட்டார். அப்பத்திரிகை வெளியிடப்பட்ட நோக்கத்தினை அதன் முதலாவது ஆசிரியர் தலையங்கம் (தேசபக்தன், 03.09.1924) பின்வருமாறு வெளியிட்டது:

“தேசபக்தன் உண்மையையே நாடி நிற்பான் சாதி மத வித்தியாசம் பாரான். உண்மையான சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம், பொது ஜனங்களுக்கூடாக உழைப்பான். பணக்காரர் ஜாதி, ஏழை ஜாதி, என்று இப்பொழுது ஏற்படுத்தி வரும் ஜாதியை மனந்தளராது எதிர்ப்பான். தொழிலாளர் சார்பில் அன்பு கொண்டு உழைப்பான்.”

அதேபோன்று 1923 இல் ‘தேசாபிமானி’ வண்ணார்பண்ணை நாவலர் அச்சியந்திரசாலை மூலம் வெளிவந்தது. மொத்தத்தில்

இக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் யாவும் சுதேசிய சமூக நோக்கோடும் அச்சமூகத்திடையே வேறுபாடுகளைக் களைந்து கட்டியெழுப்புவதிலும் கவனம் செலுத்தியது.

1925இல் வெளிவந்த 'மேல்நோக்கம்' என்ற பத்திரிகை 'சாதிக் கட்டிற் தம்மைத் தாமே பாதித்துச் சீரழியும் சாகியத்தோடைய' (சிவநேசச் செல்வன், ஆ., 1975:123-124) என்று குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதை நோக்காகக் கொண்டது:

“தாழ்த்தப்பட்டவரென்றும் ஒடுக்கப்பட்டவரென்றும் இடுக்கண்ணுற்ற வரும் நமது தேசச் சகோதரர்களது சன்மார்க்கம் ஒற்றுமை கல்வி கைத்தொழில் ஆகியவற்றின் முன்னேற்றத்தின் நிமிர்த்தம் (Sic) உழைத்து வர எண்ணி இப்பத்திரிகையை மாதந்தோறும் பிரசுரிக்க விரும்புகின்றோம்.”

இதேபோன்று சுன்னாகத்திலிருந்து வெளிவந்த 'திராவிடன்' என்ற பத்திரிகையும் சாதியத்திற்கு எதிராக பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தது:

“இந்த யாழ்ப்பாணத்தின் ஒடுக்கப்பட்டும் தாழ்த்தப் பட்டுமிருக்கும் சாதியர்களாகிய நாங்கள் சீர்திருத்தம் கல்வியின்றி இருக்கும் நிலைமையைப் பார்க்கும் பொழுது பரிதாபமாயிருக்கின்றது.” (திராவிடன், 11.02.1927)

மேலும், 'யாழ்ப்பாணம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் சங்கம் சுன்னாகம்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த செய்தியொன்று: (திராவிடன், 13.08.1927)

“கீழ்க்கண்டிருக்கும் கனவான்கள் தாங்கள் இச்சங்கத்தின் போஷகர்களாக இருப்பதற்கு சம்மதப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

1. ஸ்ரீமான் சேர் அம்பலவாணர் கனகசபை அவர்கள்.
2. கௌரவ ஸ்ரீமான் ற. துறைசுவாமி அவர்கள்.

3. கௌரவ ஸ்ரீமான் எஸ். இராசரத்தினம் அவர்கள்.
4. கௌரவ ஸ்ரீமான் த. மு. சபாரத்தினம் அவர்கள்.”

எனத் தெரிவிக்கின்றது. இது யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் உயர்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அச்சங்கத்தில் போசகர்களாக செயற்பட்டதை வெளிப்படுத்துகின்றது. இது அச்சமூகத்தின் மிதமான போக்கை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இதேபோன்று யாழ்ப்பாண கிறிஸ்தவ சமூகத்தில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை ‘திராவிடன்’ வெளிப்படுத்தியது. இதனை அப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த பின்வரும் தலைப்புக்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

‘தாழ்த்தப்பட்ட கொழும்புத்துறை கிறிஸ்தவ பாடசாலையில் ஓடுக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவ பிள்ளைகளை இன்னும் சேர்க்க வில்லையாம்.’ (திராவிடன், 28.01.1927)

‘சன்னாகம் கிறிஸ்தவ பையனை இன்னும் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லையாம்.’ (திராவிடன், 28.01.1927)

தொழிலாளர் நலன் கருதியும் பல பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. அவ்வகையில் ‘தொழிலாளர் தோழன்’, ‘இலங்கை-இந்தியன்’ முதலான பத்திரிகைகள் முக்கியமானவை. இந்திய சமூகத்தையும் டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தையும் பிரதிபலிப்பதாக அக்காலத்தில் வெளிவந்த ‘தினத்தபால்’ என்ற பத்திரிகை அமைந்தது. அப்பத்திரிகை முஸ்லிம்களுடையதாக இருந்தாலும் அது பொதுப்பண்பு கொண்டதாக அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு ஈழத்தில் தோன்றிய பெரும்பாலான பத்திரிகைகள் ஈழத்து சுதேசிய சமூகத்தின் குரலாகவும் அச்சமூகத்தின் புனர்நிர்மாணத்தில் பங்கெடுப்பனவாகவுமே வெளிவந்திருந்தன.

பெண் சமூக விழிப்புணர்வு:

நான் முன்னமே குறிப்பிட்டது போல பெண் சமூக புனருத்தாரணத்தில் சீமாட்டி லீலாவதி ராமநாதன் அவர்களுக்கு பெரும் பங்குண்டு.

சேர் ராமநாதன் உருவாக்கிய பெண் பாடசாலைகளில் அவர் அதிகம் பங்கெடுத்திருந்தார். 20 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஈழத்து பெண்களின் சமூக உருவாக்கத்தில் பெரிதும் விமர்சனங்களே இருந்து வந்தன. ஆனால், 'உதயதாரகை' பெண்களிடமும் கல்வி விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்காக பாடுபட்டது. அதற்காக அக்கறையோடு செய்திகளை வெளியிட்டது. அதற்கு ஆதாரமாக அப்பத்திரிகையில் இடம் பெற்ற 'பெண் பாடசாலைகள் oodoovill and oodupitty F.B. Schools' என்ற செய்தியினைக் குறிப்பிட முடியும்: (உதயதாரகை, 20.03.1873)

“உடுவிற்பெண்பாடசாலையினின்று குடி துரத்தப்பட்ட இங்கிலிஷ் பாஷை பதினாறு பதினேழு வருஷங்களின் பின் மறுபடியும் அவ்விடம் குடிபுக இடம்பெற்றதென்னுஞ் சங்கதி எமக்கோர் இன்ப சங்கதியே. முன் அந்தப் பாடசாலையிற் கற்ற பெண்பிள்ளைகள் இங்கிலிஷ் பாஷை எழுத வாசிக்கப் பேச அறிந்தவர்கள். சில காலம் அப்பள்ளிக்கூடத்திற்கு இல்லாதிருந்த சலாக்கியம் மறுபடியும் அதற்குக் கிடைத்தது மாத்திரமல்லத் தமிழ்ப் பாஷையுடன் தொடங்கிய உடுப்பிட்டிப் பெண் பாடசாலையும் அகப்பட்டது. பிறகிட்ட வருஷத்தில் இப்பெண் பாடசாலையைச் சேர்ந்தவளைக் கொம்மிட்டிமார்களிலொருவராய்ப் போயிருந்த சமயத்தில் இப்பிள்ளைகளுக்கு இங்கிலிஷிலும் சிறுகப் பூசி விட்டாலாயென்று கவனிப்பு அச்சமயம் வந்திருந்த அம்மாமார் ஐயாமார் மனசிற் பதிந்ததும் பயன்பட்டதும் ஓர் நல்ல காரியமே. பின்னே என்ன! அவர் இஸ்புஸ் என்று இங்கிலிஸ் பேச அறிந்தவராயிருக்க அவ ஊமையுடன் மூக்குச் சொறிந்த கணக்கிலிருக்கின்ற தென்றால் எப்படியரும்? (SIC) இனிச்சிறக்கும் யாழ்ப்பாணம்!, பொய்யல்ல பொய்யல்ல.”

இந்த உதயதாரகையின் நிலைப்பாட்டுக்கு எதிராக 'இந்து சாதனம்' முதலான பத்திரிகைகள் பெண் கல்வியைக் கண்டித்து எழுதின. முஸ்லிம் சமூகத்தினரும் பெண் கல்வியை முற்றாக மறுத்ததோடு

ஆங்கிலக் கல்வியையும் அவர்கள் மறுத்தனர். இக்காலகட்டத்தில் 'முஸ்லிம் நேசன்' இந்நிலைப்பாட்டுக்கு எதிராக செயற்பட்டது. முஸ்லிம் சீர்திருத்தவாதியான சித்திலெப்பை 'முஸ்லிம் நேசனில்' முஸ்லிம்களின் கல்வி மறுமலர்ச்சி பற்றி எழுதினார். ஆண்களே கல்வி கற்கக் கூடாதென்றிருந்த சமுதாயத்தில் முஸ்லிம் பெண்களும் கல்வி கற்கும் கருத்து ரீதியான சிந்தனையை 'முஸ்லிம் நேசன்' ஏற்படுத்தியது. பொதுவாக இக்காலகட்டத்தில் பெண்கல்வி பற்றிய அக்கறையினை 'இந்து சாதனம்', 'முஸ்லிம் நேசன்' முதலான பத்திரிகைகள் வெளிப்படுத்தின. இது குறித்த சுவாரஸ்யமான செய்திகளை நாம் பார்க்கலாம்: (சிவநேசச்செல்வன், ஆ., 1975:105-106)

“கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் இந்து சிறுமிகட்குத் தம் மதத்தைக் கொளுத்திவிட்டால் அவர்களும் அதை விடாது பற்ற அவர்கள் காரணமாக ஆடவர்களும் விடார்களென்று எண்ணி பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தலாகிய வியாசத்தை முதல் மேற்கொண்டார்கள். பெண்களுடைய அற்பக்கல்வியினால் வரும் பல கேடுகளை நம்மவர் நன்கு அறிந்து அதிற் சிறிதும் விருப்பிலராயினும் அயல் வீட்டுப் பெண் படித்து எழுத வாசிக்கக் கூடியவளாக இருக்க நம்முடைய மகள் அவையறியாதவளாய் இருப்பதென்னவென்று நம்மவர் ஒவ்வொருவராகத் தம் பெண்களை படிப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள்.”

முஸ்லிம் சமூகத்தின் கல்வி, சமூக விடயங்களில் பத்திரிகைகளுக்கு இருந்த அக்கறையினை 'முஸ்லிம் நேசனில்' வெளிவந்த பின்வரும் கடிதம் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது: (உதயதாரகை, 06.03.1870)

“இவ்விலங்கையிலுள்ள பற்பல சாதியரும் கல்வியிலுஞ் சீர்திருத்தத்திலும் உத்தியோகங்களிலும் மேம்பட்டு வருதலையும் இஸ்லாமானவர்கள் நாடோறுமனைகளிற் கீழ்ப்பட்டு வருதலையும் பார்த்துக் கவனித்து மனவருத்தங் கொண்டு அவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவதற்காக நாடி முயற்சி கொண்டு ஓர் பத்திரிகையை தமிழ்ப் பாசையா

லுண்டுபண்ணி அதற்கு முஸ்லிம் நேசன் என்னும் பெயரும் வைத்து அப்பத்திரிகை இப்பொழுது ஊரெல்லாம் பரந்து அதிக கவனத்தோடும் உற்சாத்தோடும் முஸ்லிமாகிய ஆண் பெண்கள் யாவரும் வாசித்து வருவதால் அப்பத்திரிகையில் யாதொரு கரடுமுரடான செய்திகளைக் கேள்விகளைப் பிரசுரம் பண்ணாமல் நாடிய நாட்டம் போல் எவர்களுக்குமினியதாகிய கல்வி, சாஸ்திரம், ஞானம், சீர்திருத்தம், இவைகளுக்காகிய கருமங்களையும் விஷேசமாகிய புதினங்களையுஞ் செய்திகளையும் முக்கியமாகத் தெளிவான பாஷையிலே தனிச்சொற் பயனாக யாவரும் எழுதிப் பிரசுரம் பண்ணி வந்தால் கல்வி வளர்ந்தோங்கி வருவதும்ல்லாமல் அதிக பலனையும் இன்பத்தையுமுண்டாக்கும்.”

மேலும் பெண்கல்வியை வற்புறுத்தி பெண்கள் கல்வி கற்றல் தொடர்பாக யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் ஒருவர் எழுதிய பின்வரும் கடிதமும் ‘முஸ்லிம் நேசனி’ல் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது: (உதயதாரகை, 06.03.1870)

“இஃது முஸ்லிம்களாற் கவனிக்கப்பட வேண்டியதோர் முக்கிய விஷயம். இதனால் விளையும் நன்மைகளையும் இதைப் பயிலாமையாலுண்டாகுந் தீங்குகளையும் ஈண்டுச் சுருக்கமாய் காட்டுதும் அவைவருமாறு”

1. ஓதலிற்றிருத்தமுடையராவர்.
2. நம்போல்வர் நஞ்சமயத்தை விசுவாசித்து அதற்கொழுகி நடக்கின்றமையால் யாமும் அப்படிச் செய்கு (Sic) துமென்றெண்ணாது இன்ன இன்ன காரணங்களால் நஞ்சமயமேயுண்மை யாகலின் அதனையே விசுவாசித்து ஒழுகி நடத்தல் வேண்டு மென்னுந் துளங்கா நிலைமையுடையராவர்.
3. பற் பல நற்குணனுஞ்செயலு முயற்சியுமுடையராவர்.
4. தாங்கள் நன்னிலமை யடைவதுமின்றி ஏனையோரையும் அந்நிலைமைக்குட்படுத்தற் கேதுவாயிருப்பர்.
5. தங்கணவரோடிகலாது (அவர்களுங் கல்வியுடையராயின்) இருவரும் ஒருமனமுடையராய் மனப்பாக்கியத்துடன் வாழ்வர்.

6. புதல்வர்ப் பேறுண்டாகி அவர்கட்கு நன்னடத்தை முதலியன பயிற்ற வேண்டும். பருவத்து தந்தையினுந் தாயே பெரும்பான்மையும் முயலவேண்டியிருப்பதால் அவற்றைப் பயிற்றி 'நூலைப்போல் சீலை தாயை போல பிள்ளை' என்னும் பழமொழியின் வண்ணம் அவர்களையும் சான்றோராக்குவர்.
7. மறைவாயிருக்கும் பொருளைக் கண்ணாடி காட்டல் போல், பிள்ளையின் றன்மையே தாயின் றன்மையைக் காட்டி, யாவரும் அம்மகவையும் நன்குமதித்து இப்பிள்ளையின் நற்றகைமைக்கு காரணம் மாதா பயின்ற கல்வியின் பலனே என்பர்.”

20ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த பல பத்திரிகைகளும் பெண்கள் பிரச்சினை பற்றிய தம் கருத்துக்களையும் முன்னெடுத்தன. அவ்வகையில் 'திராவிடன்' பத்திரிகை “சீதனப்பேய்” (திராவிடன், 31.04.1927) என்ற ஆசிரியர் தலையங்கம் ஒன்றை வெளியிட்டது:

“மனித ஜென்மமெடுத்து நாங்கள் எங்களுடைய வாழ் நாட்களில் எத்தனையோ கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. அவற்றில் தற்காலத்தில் மிகவும் நிர்ப்பாக்கியமானது குடும்ப வாழ்க்கை ‘இல்லறமல்லது நல்லறமன்று’ என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்க, ஏன் நாங்கள் இக்காலத்தில் இவ்வாச்சிரமம் கொடியதென்று நினைக்க வேண்டும்?

..... எங்களுக்குள் ஒருவரையொருவர் கொஞ்சக்காலம் கழிந்த பிறகு சந்தித்தால் கேட்பதென்ன? சுகமெப்படி? எத்தனை பிள்ளைகள்? ஆண்களெத்தனை? பெண்களெ எத்தனை? எல்லாருக்கும் சடங்கு முடிந்துவிட்டதா? இக் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்பவர்களின் முகத்தை கவனித்திருப்போம். பெண்களின் தொகையைச் சொல்லும் பொழுது ஓர் விதமான விசனம் முகங்களில் தோன்றுகின்றது, ஏன்? தன்னுடைய பெண்பிள்ளைகளை நினைக்கின்ற

பொழுதே சீதனம் என்னும் அடைமொழி பெற்றோர்களின் மகிழ்ச்சியை குன்றச் செய்கின்றது. இவ்விருதலைக் கொள்ளியைச் சற்று கவனிப்போம்.

.... என்ன செய்யலாம்! எவ்வாறு இக்கஸ்டத்தினின்றும் மீளலாம்! பெண்மக்களைப் பெற்றோரும், சீதனம் வேண்டியவர்களும், சீதனத்தோடு புருஷன் வீடு புருந்தவர்களும், சகோதரிகளோடு பிறந்தவர்களும் கல்யாணத்தை விரும்பும் வாலிபர்களும் சீதனம் கொடுப்பதில்லை, சீதனம் கேட்பதில்லையென்றும் கல்யாணம் முடியாத சகோதரர்கள் எங்களை நாங்கள் விற்கப்போகிறதில்லை, எங்களுடைய மரியாதையை இழப்பதில்லை, விரும்பினவளையே மணப்போம், காசை மணப்பதில்லை என்றும், சகோதரிகள், படித்தவனாயும், உழைத்துச் சீவியத்தை நடத்தக் கூடியவனாயும் எவரும் தன்னையே விரும்பி வருபவனையல்லாது தன்னால் கொடுக்கக் கூடிய பொருளை விரும்பி சுயநலத்தைக் கருதி வரும் பணப்பேய்களை. மணம் புரியேன், கன்னிகையாய் இருந்து, மடிவதே மேன்மை என்று என்னி(ளுடை)ப் பிரதிக்கினை செய்தி கொள்வதோடு, இதையே உறுதியாய் கைக்கொள்வார்களாயின், சீதனப் பேயினுடைய கப்பத்திற்காக உழைக்கின்றோ மென்னு மெண்ணமின்றி, அப்பேய்களினால் துரத்தப்பட்ட முகக் கிளர்ச்சியையும் முகமலர்ச்சியையும் எங்களுடைய குடும்பங்களுக்குள் மீளவும் காணுதற்காக உழைக்கின்றோம் என்னும் நோக்கத்துடன் உழைத்தால் 'இல்லறம் நல்லறமாகும்.'

மேலும், இப்பத்திரிகை 'மங்கையர் கல்வியும் அதன் மாண்பும்' என்ற தலைப்பிலும் சீர்திருத்தக் கருத்தொன்றினை முன்வைத்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. அதேநேரம் அக்காலத்தில் வெளிவந்த 'தேசபக்தன்' என்ற பத்திரிகையில் "ஹீர்களுக்குச் சம சுதந்திரம்" என்ற தலைப்பில் விரிவான கட்டுரையொன்றினை கோ.ந மீனாட்சியம்மாள் எழுதியுள்ளார். பூர்வ சரித்திரம், ஐரோப்பாவில், முஸ்லிம்கள், இது மாத்திரமா, முஸ்லிம்

சட்டம், கிறிஸ்தவர்கள் சட்டம், சொத்து சுதந்திரம் ஆகிய சிறு தலைப்புக்களில் இவ்விடயம் ஆராயப்பட்டுள்ளது: (இலங்கை கல்வி சமூக சம்மேளனம், 2016:20)

“குடும்பத்தின் கீழ்த்தர நிலையிலேயே அவள் இருக்கிறாள். குடும்பத்துக்குள்ளாகவே தமக்கு இவ்வளவு வித்தியாசம் கற்பிக்கப்படும் பட்சத்தில் நமது நாடு முன்னேறுவதெப்படி. ஸ்திரிகள் சமசுதந்திரமுடையவர்கள். சக்தி உருவே பெற்றவர்கள். அவளே வீட்டுக்கு ராணி. அக்கன்னியால் மோட்சமுடைய முடியாது. என்று பலவிதமாய்ச் சொல்லியும் பயனென்ன? தற்கால சிலைமை இதுவே தமது நிலையுரிமையைக் காத்துக் கொள்ள தாமே முன்வர வேண்டும். எமக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் அரசாங்க நிர்வாகத்திலும் சட்டமியற்றுவதிலும் தமக்குப் பாத்தியத்தை கிடைக்கும்படியோ அல்லாது தமது செல்வாக்கு சட்டசபைகளுக்குள் வியாபிக்கும்படிக்கோ செய்து நாம் நமது நாட்டில் சமசுதந்திரம் அடையவேண்டும். அது விஷயமாய் எல்லா சகோதரிகளும் என்ன செய்ப்போகிறார்கள்”

இந்த செய்தி 1929ஆம் ஆண்டு வந்தது. ஆனால் இதற்கு முன்னமே சீமாட்டி லீலாவதி அவர்கள் பெண் விமோசனத்துக்காக செயற்பட்டமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. 1906ஆம் ஆண்டு சேர் இராமநாதனின் மனைவியாகிய லீலாவதி, இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி செயற்பாட்டிலும் இராமநாதன் சைவப் பெண்கள் ஆசிரியர் கலாசாலை உருவாக்கத்திலும் (1926) சேர் பொன். இராமநாதனோடு இணைந்து பணியாற்றியவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பிற்காலப் பத்திரிகைகளில் சமூக மேம்பாடும் தேசிய சிந்தனைகளும்:

பெரும்பாலும் ஆரம்பகாலத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் சுதேசிய சமூகத்தை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கெடுத்தன. பிற்காலப் பத்திரிகைகள் அச்சமூகத்தினை மேம்பாடடையச் செய்வதிலும் தேசிய சிந்தனைகளை வளர்ப்பதிலும் பெரும் பங்கெடுத்தன. தேசிய சிந்தனை என்பது நாட்டின் தேசியம் என்பதற்கப்பால் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் சமூகங்களின் நலன்சார்ந்த தேசியமாகவும் உருவெடுத்தமை தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. அவ்வகையில், 1930 களில் வெளிவந்த 'ஈழகேசரி' (22.06.1930) சமூக சீர்திருத்தத்தின் உன்னத கருவியாக பத்திரிகையை குறிப்பிட்டது:

“நாகர்(Sic)கம் நனி சிறந்து விளங்கும் நாடுகளெல்லா வற்றினும் பத்திரிகைகள் நன்னிலையடைந்து விலங்குத லொருதலை, அரசி யற்றிருத்தங்களை மாற்றவும், சீர்திருத்தஞ் செய்யவும், அதிகாரிகட்கு உணர்ச்சியை எழுப்பவும், கல்வி, சமயம், தத்துவம், பொருளாதாரம், கமத் தொழில், கைத்தொழில், வாணிபம், முதலாய எல்லாத் துறைகளிலும் பத்திரிகைகளின் கருத்துக்கள் பெரிதும் தழுவப்படுகின்றன. ஒருவர் உள்ளக் கருத்தை மட்டும் உணர்த்தாது, ஒரு குழுவினர் ஒரு வகுப்பினரின் துணிந்த முடிபுகளையே எடுத்துரைப்பதற்கும், அறியாமை வயப்பட்டு உறங்கிக் கிடக்கும் மக்களைத் தட்டி எழுப்பி அறிவுச்சுடர் கொளுத்துவதற்கும் ஏற்ற நல்விளக்குப் பத்திரிகையே. ஒப்புயர்வற்ற கல்வியறிவும் நுண்ணுணர்ச்சியும் இயற்கைய றிவும் வாய்ந்த பல புலவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளிப் படுத்துவதற்கும் சிறந்த சாதனமாயுள்ளது பத்திரிகையே.

..... நமது நாடு அடிமைப் படுகுழியிலாழ்ந்து, அந்நியர் வயப்பட்டு, அறிவிழந்து, மொழிவளம் குன்றி, சமய மிழந்து சாதிப் பேய்க் கோட்பாட்டுச் சன்மார்க்க நெறியழிந்து உன்

மத்தராய் மாக்களாய் யுண்டுறங்கிவாழ்தலே கண்ட
காட்சியெனக் கொண்டாடு மிக் காலத்தில் எத்தனை
பத்திரிகைகள் தோன்றினும் மிகை யாகாது.

பத்திரிகை நடத்துவோர் தேசநன்மைக்காக வேண்டியவை
களைக் காய்தலுவத்தலகற்றி நடுவுநிலைமையோடும்
காலதேச வர்த்தமா னங்களுக் கேற்றவாறு எடுத்துரைத்தல்
வேண்டும். அப்படிக்கின்றித் தாம் நினைத்த செயலை
முடிப்பதற்காகவோ அல்லது ஒரு சிலர் மீது கொண்ட
குரோதங் காரணமாகவோ, அன்றிச் செல்வச் செருக்
காலோ, அறியாமை யாலோ ஒருவரையொருவர்
தூசித்தலும் சாதி மத சம்பந்தமான விதண்டாவாதங்கள்
சொல்வதும் ஏனையோருடைய மனதைப் புண்படுத்த
வதுமான வீண் செயல்களிற் காலத்தை கழிக்காது, அறநூல்
வழி நின்று திறமையோடும் ஒத்துழைப்பதே சாலச்
சிறப்புடைத்தாம்.

ஆகவே எமது இடம் பொருளேவல் முதலியவற்றின் மிகுதி
யாலாவது, சுயநலங்கருதியாவது இப்பத்திரிகையை வெளியிடத்
துணிந்தே மல்லேம். மக்களாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொரு வரும் தன்னலமற்ற
தியாக சிந்தனையுடன் யாதானுமொரு பணியிற் கடனாற்றுதல்
வேண்டுமென்னும் பேரறிஞர்கொள்கை சிரமேற் கொண்டும் எமது
சிற்றறிவிற் போந்தவாறு 'பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவவானினும் நனிசிறந்தனவே' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கின் படியும்
தேசத்தின் தொண்டு செய்தலே சிறப்புடையதெனக் கருதி இப்பணியை
மேற் கொண்டோம். இதற்கு வழிகாட்டியாக எமது தேசநன்மையை கருதி
தமது தள்ளாத கிழப்பருவத்திலும் தம்மாற் செல்லுதற்கியலாத
நிலையிலும், மனைவி மக்களைத் துணைக் கொண்டும் சாகரங்கடந்து,
எங்களை ஆள்பவர்களிடம் எங்கள் குறைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டிச்
சென்றிருக்கும் எங்கள் தாதாவும், தனக்கென்று வாழாப் பிறர்க்குறி
யாளனுந் தயாள வள்ளலும் அருட்கொடை அண்ணலும், அன்னை
பணியினரிய சிங்கேறுமாகிய இலங்கைச் சிங்கம் (ஈழகேசரி) கௌரவ சேர்

பொன்னம்பலம் இராமநாதனவர்கள் பாரிசமேதராய் இங்கிலாந்து சென்றிருப்பதற்கறிகுறியாகவே 'ஈழகேசரி' யென்னும் திருநாமம் புனைந்து இவ்வெளியீட்டை அன்னார்க்கு அர்ப்பணஞ் செய்து வெளியிடலானோம்.

இதனைத் தமிழர்களாயுள்ளாரெவரும் அன்புடனேற்று ஆதரித்து எமக்கு ஊக்கமுட்டி என்றுங் குன்றா விளக்காய் நின்று நிலவுமாறு தங்கள் தயவைளிப்பார்களென்னும் நம்பிக்கையுடன் அங்கிங்கெனாத படி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தமாய் அறிவுக்கறிவாய் விளங்கும் அருட் பெரு வள்ளலை அகத் திருத்தி அனைவர்க்கும் வணக்கம் செய்கின்றோம்.”

'ஈழகேசரி' ஒரு சமய மரபினைத் தழுவிருந்தாலும் அது சமூக, அரசியல் பணியினை பிரதானமாகக் கொண்டது. இதன் ஆசிரியர் நா. பொன்னையா அவர்கள். இலங்கையினதும் தமிழ் மக்களினதும் சமூக, அரசியல் வளர்ச்சியை அப்பத்திரிகையில் அவர் பதிவு செய்தார். 'ஈழகேசரி' ஈழத்துச் சுதேசியத்திற்காக பாடுபட்டதனை அப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த பின்வரும் குறிப்பு எடுத்துக்காட்டுகின்றது: (செந்திநாதன், கனக., 1968:86)

“பிரிட்டிஸ் அரசினரின் எல்லையற்ற வன்மைக்கும் தண்டனைக்கும் பயந்து அடங்கி ஒதுங்கி இருந்த காலம் பிறப்புரிமைகளைப் பெற வேண்டும் சுயாதீனத்தையடைய வேண்டும் என்ற வேட்கை கிடையாது, வாய்புதைத்து பணிந்து நின்று வெள்ளையரிடம் பதவிகள் பட்டங்கள் கெஞ்சிப் பெறும் காலம். இத்தறுவாயில் ஒருவர் தனித்து நின்று சுதந்திர முழக்கஞ் செய்து உரிமைகளை வலிந்து கோருவதென்றால் அவரின் அஞ்சாமை எப்படியாக வேண்டும்? தேசிய முறையில் நடத்தப்பட்ட வேறு பத்திரிகைகள் கிடையா. கொழும்பில் இப்போது வெளியாகும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் அப்போது கிடையா. தேசியத்தை இலக்காகக் கொண்டு அருந்தொண்டு புரிந்து வந்த ஒரேயொரு பத்திரிகை ஈழகேசரியாகும்.”

இக்காலகட்டத்தில் இந்திய தோட்டத்தொழிலாளர் சமூகத்தினை பிரதானமாகக் கொண்டு 'வீரகேசரி' (06.08.1930) வெளிவந்தது.

'சுப்ரமணிய செட்டியார்' இதன் ஆசிரியராக இருந்தார். சாதி, சமய சண்டைகளுக்கப்பால் பொது ஜனங்களுக்குரிய பத்திரிகையாக 'வீரகேசரி' பரிணமித்தது: (வீரகேசரி, 06.08.1930)

“எம்மைப் பற்றி நாமே எழுதிக் கொள்வதில் எமக்கு சிறிதேனும் விருப்பமில்லை. ஆயினும் புதிதாகத் தோன்றும் பத்திரிகை தனது நோக்கத்தை முதல் வெளியீட்டில் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியம். ஆகையால் அவ்வாறு செய்வது, உலக வழக்காகையால் கீழ்க்கண்ட சிலவற்றை எழுத முனைந்தோம். தன்னால் இயன்ற அளவு பொது ஜனங்களுக்கு தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்ற அவாவினால் தூண்டப்பட்டே வீரகேசரி தோன்றுகிறான். அசாத்தியமான காரியங்களைச் செய்து முடிக்கும் திறன் படைத்தவன் என்று அவன் வீறு பேசத் தயாராக இல்லை. நியாய வரம்பை எட்டுணையும் வீறு பேசத் தயாராக இல்லை. நியாய வரம்பை எட்டுணையும் மீறாமல் நடுநிலையில் இருந்து, உலகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கான இயக்கங்களையும் பிரச்சினைகளையும் பரிவுடன் ஆராய்ந்த பொதுமக்கள் கருத்தை நல்ல முறையில் உருவகப்படுத்த வேண்டும் என்பதையே வீரகேசரி தன் முதல் கடனாகக் கொண்டுள்ளான்.

தாராள சிந்தனையும் பரந்த நோக்கும் சமரச உணர்வும் பெற்ற வீரகேசரி சாதி, சமயச் சண்டைகளில் கலந்து கொள்ள மாட்டான். நியாயமே அவன் வீற்றிருக்கும் பீடம் அவனது கருத்துக்கள் நியாயத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். மிகப் பெரிய பொறுப்பைத் தாங்கிக் கொண்டு உயர்ந்த நோக்குடன் வெளிவரும் வீரகேசரி தமிழ் மக்களின் அன்பையும் ஆதரவையும் நாடுகிறான்.”

இந்தியர்களுக்கெதிரான சிங்களத் தலைவர்களின் பிரச்சாரத்திற்கும் அரசின் நடவடிக்கைகளுக்கும் 'வீரகேசரி' எதிராக எழுதியது. இப்பத்திரிகை பெண்களின் நலனிலும் மிகுந்த அக்கறை செலுத்தியது. இந்திய முதலீட்டில் உருவான இப்பத்திரிகை இன்று நூற்றாண்டை எட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. ஈழத்தின் மிகச் சிறந்த பத்திரிகையாக- ஈழத்துக்குரிய பத்திரிகையாக இது வளர்ந்து வருகின்றது. நாளேடான இதன் வாரப்பத்திரிகை (16.4.1933) இல் தொடங்கப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.

இதே காலகட்டத்தில் வெளிவந்த மற்றுமொரு தேசிய தமிழ்ப் பத்திரிகை 'தினகரன்' ஆகும். இப்பத்திரிகை முழுக்க முழுக்க ஈழத்துச் சுதேசிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தது.

டீ.ஆர். விஜயவர்த்தன அவர்கள் 'சிலோனிஸ்ட்' எனும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையை வாங்கியது மூலம் பத்திரிகைத் தொழிலை ஆரம்பித்தார். பின்னர் அவர் ஆங்கிலப் பத்திரிகையான 'டெயிலி நியூசை'யும் 'ஓப்சேவர்' பத்திரிகையையும் வாங்கினார். அதேநேரம் எச்.எல். பெரேரா அவர்களினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'தினமின்' எனும் சிங்களப் பத்திரிகையையும் வாங்கினார். அக்காலத்தில் ஈழத்தில் நிலவிய வகுப்புவாத சிந்தனைகளை நிராகரித்து தேசிய அரசியலில் தமிழர்களும் முக்கிய பங்கெடுக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தினால் தமிழ் பத்திரிகை ஒன்றையும் தொடங்க வேண்டும் என்ற தணியாத ஆசை அவருக்கு ஏற்பட்டது. அதன் பெறுபேறாகவே 1932 மார்ச் 15ஆம் திகதி 'தினகரன்' உருவானது. அன்று வெளிவந்த தினகரனின் ஆசியர் தலையங்கத்தின் மூலம் அப்பத்திரிகை எதனை விரும்புகிறது என்பதை கண்டுகொள்ளலாம்: (தினகரன், 15.03.1932)

“இப்பத்திரிகை யாருக்காகப் பிரசுரம் செய்யப்படுகிறதோ அவர்கள் எம்மீது வைக்கும் நம்பிக்கைப் பொறுப்புக்கு நாம் பாத்திரமாயிருப்பதற்கு மனப்பூர்வமாய் முயலுவோம். இலங்கையிலேனும் வேறெந்த நாட்டிலேனும் உள்ள கட்சியாளர்களில் எவராவது ஒரு கட்சியினரின் முகமனைப்

பெறுவது எமது நோக்கமல்ல. எமது பத்திரிகை கட்சி பேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகும். எவராவது ஒருவருக்கு மாத்திரம் பணியாற்றுவதற்கு அன்றி ஏதாவது விசேட உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு இது தோன்றியதன்று. தமிழ் பாஷையைப் பேசும் மக்கள் எவரெவரோ அவரவர்களின் நலவுரிமைகளைப் பாதுகாப்பதே இப்பத்திரிகையின் பெரும் பணியாகும். ஆகவே எல்லோருக்கும் பொதுவாக நன்மை பயக்கத்தக்க நீதியான வழியிலேயே எமது நோக்கம் நடப்பதாகும்.”

நாட்டின் நலனோடு அரசாங்கத்தின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கும் முக்கிய பத்திரிகையாக அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை ‘தினகரன்’ செயற்படுகிறது. தமிழர் அபிலாஷைகளை மாத்திரம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது தமிழ் - முஸ்லிம் என தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லோரையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக அப்பத்திரிகை செய்திகளை வெளியிட்டது. தேசிய நலனும், கல்வி, சமூக, பொருளாதார அக்கறையும் அப்பத்திரிகைக்கு இருந்தது.

சுதந்திரமடைந்த இலங்கையில் சமூக ஒற்றுமை மதங்களின் பாதுகாப்புக் குறித்து ‘தினகரன்’ அக்கறை காட்டியதை இந்தச் செய்திகள் துலாம் பரமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அப்போது தினகரன் ‘டொமினியன் பார்லிமன்ட்’ திறப்பது குறித்து வெளியிட்ட ஆசிரியர் தலையங்கத்தை நாம் இதற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியும்: (தினகரன் 10.02.1948)

“சுதந்திர தினத்தன்று மாலை மாளிகாவத்தை ஆலயத்தின் நாயக்க தேரோ (வண. பத்தேகம பிரதன் தேரோ) நிகழ்த்திய பிரசங்கம் முக்கியமானது. சகிப்புத் தன்மை பற்றி அவர் பேசினார். சகிப்புத் தன்மை என்பது ஜனநாயகத்தின் பொறுப்புக்களில் அவளவு பிரபல்யமடையாத ஒன்று. மூன்று விசயத்தை அவர் வற்புறுத்தினார்.”

1. இலங்கை எங்கள் தாயகம் என்று உரிமை பாராட்டும் சகலருக்கும் சம்மதமான வகையில் சுதந்திரத்தை உபயோகிக்க வசதியளிக்க வேண்டும்.
2. தேச விவகாரங்களைப் பௌத்த பாரம்பரியங்களான சகிப்புத் தன்மை, சிநேகபாவம் ஆகியவற்றுக்கு இயைபவையே நிர்வகிக்க வேண்டும் (இது மற்ற மதத்தினைப் புறக்கணிப்பதல்ல) இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் உள்ள பௌத்த கலாசாரம் உதவியுள்ளது.
3. 133 வருடகால பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின்போது சகல சமூகங்களுக்கும் சமயங்களுக்கும் சகிப்புத்தன்மை காட்டிய பிரிட்டிஷுடாருக்கு இலங்கை நன்றி கூற வேண்டும்.

இலங்கை இன்று தனது கதிமோட்சத்திற்கு தானே எஜமானனாகி விட்டதால் முன்னை விட இப்பொழுது அதிக சகிப்புணர்ச்சியுடன் நடந்துகொள்வது விரும்பத்தக்கதாகும்”

இக்காலகட்டத்தில் ‘சுதந்தரம்’ (1935), ‘தொழிலாளி’ (1938), ‘இந்தியா’ (1939), ‘பாரதசக்தி’ (1939), ‘காலசக்கரம்’ (1939), ‘ஜவஹர்’ (1939), ‘பரதவீரன்’ (1939), ‘நவஜோதி’ (1939), ‘போர்முரசு’ (1939), ‘சுதந்திரன்’ (1942) ‘தோட்டத்தொழிலாளி’ (1947), ‘பொதுஜனசேவை’ (1940) முதலான பத்திரிகைகளும் ஈழத்தவரதும் இந்திய தோட்டத் தொழிலாளர்களதும் நலனுக்காக பாடுபட்டன.

இலங்கையில் பத்திரிகை வெளியீடு தலைநகரத்திலிருந்து மாகாண நகரத்துக்கு மாறுகின்றதன் முதல் தினசரி வெளியீடாக ‘ஈழநாடு’ அமைகிறது. இது 1958இல் தொடங்கப்பெற்றது. இப்பத்திரிகை யாழ்ப்பாண மக்களின் பண்பாட்டுத் தேவையை பெரிதும் பூர்த்தி செய்வதோடு ஈழமக்களின் சுதேசியத்தை வளர்ப்பதிலும் அக்கறை செலுத்தியது.

யாழ்ப்பாண தமிழ்ச் சூழலின் அரசியலை மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கான களமாகவும் 'ஈழநாடு' அமைந்தது. யாழ்ப்பாணச் சுதேசியமொன்று அல்லது ஈழம் பற்றிய கருத்துநிலை உருவாகும் காலத்தில் 'ஈழநாடு' பத்திரிகை அரசு படைகளினால் தாக்குதலுக்குட்பட்டது. 1983 வன்செயலின் பின்னர் தமிழ் மக்களுக்கு தமிழ்ப் பிரச்சினை பற்றி எழுதுகின்ற தமிழ்ப் பத்திரிகையாக 'ஈழநாடு' அமைந்தது. 'ஈழநாடு' உள்நாட்டுக்குள் இன்னுமொரு சுதேசியத்தை ஆதரிக்கின்ற பத்திரிகையாகவும் அமைந்தது எனலாம். ஈழத்துப் போர்ச்சூழலில் 1997இல் 'ஈழநாடு' நிறுத்தப்பட்டது. பின்னர் ஏற்பட்ட சமாதானச் சூழ்நிலையில் 2002 ஓக்டோபர் முதல் 'நமது ஈழநாடு' என்ற பெயரில் இப்பத்திரிகை வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

'புதுச் செய்தி', 'விடுதலை', 'இனமுழக்கம்', 'தினபதி', 'சிந்தாமணி', 'செய்தி', 'தீப்பொறி', 'தமிழ் உலகம்', 'நவீன விஞ்ஞானி', 'ஈழமணி', 'ஈழமுரசு', 'முரசொலி', 'உதயன்', 'திசை', 'ஈழநாதம்', 'சரிநிகர்', 'வலம்புரி', 'தினக்கதிர்', 'தினமுரசு', 'தினக்குரல்', 'நவமணி', 'மீள்பார்வை', 'விடிவெள்ளி', 'நேயம்', 'கதிரவன்', 'புதிய பூமி', 'சுடரொளி' ஆகிய பத்திரிகைகள் பல்வேறு கொள்கைகளின் அடிப்படையில் வெளிவந்தும் நின்றும் ஈழத்துத் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில் பங்களிப்புச் செய்தனவாக அமைகின்றன. இப்பத்திரிகைகளுள் 'தினபதி', 'சிந்தாமணி', 'தினமுரசு', 'தினக்குரல்', 'சரிநிகர்', 'சுடரொளி' ஆகிய பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு விரித்துரைக்கக் கூடியன.

இதேபோன்று யாழ்ப்பாண பிரதேச பத்திரிகைகளும் தனியாக நோக்கப்பட்டத்தக்கன. சமகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகள் பெரும்பாலும் தமிழ்த் தேசியத்திற்கு ஆதரவான கருத்துக்களையே தெரிவித்து வருகின்றன. சுதேசிய சமூகங்களின் நல்வாழ்வுக்கும் சுயநிர்ணயத்துக்குமான எதிர்பார்ப்பு அப்பத்திரிகைகளின் அடிப்படையாக இருந்தது. 'புதுவிதி', 'புதிய ஈழநாடு', 'புதுப்புனல்', 'எதிரொலி' என்பன தத்தமக்குரிய நிலைப்பாட்டையும் விமர்சனக் கருத்துக்களையும் தெரிவிப்பன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தொன்னூறுகளில் வெளிவந்த 'சரிநிகர்' பொதுமக்களின் கருத்துக்களை

பிரதிபலிக்கின்ற - சரிநிகர் சமானமாய் கருத்துக்களை தெரிவிக்கின்ற பத்திரிகையாக அமைந்திருந்தது. மொத்தத்தில் நமது பத்திரிகை வரலாறு காத்திரமான சுதேசிய சமூகத்தின் நலனுக்கு எப்போதும் குரல்கொடுப்பதாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

முடிவு:

பொதுவாக ஊடகங்களின் வளர்ச்சி இன்றைய காலகட்டத்தில் அபரிமிதமானதாகும். அது பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பெற்று வந்திருக்கிறது. சுதேசிய சமூகங்கள் என்றளவிலான சிந்தனையின் தாக்கம் இனரீதியான வளர்ச்சிக்கும் இட்டுச் சென்றிருக்கிறது. இந்நிலைமையினால் எதேச்சதிகாரத்தின் அராஜகம் எங்கும் ஆட்சிகொள்ளத் தொடங்கியது. நாடு அதலபாதாளத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. இச்சூழ்நிலை நமது நாடு, நமது மக்கள், நமது உரிமை, நமது சுதந்திரம் என்று சிந்திக்கின்ற மக்கள் கூட்டமொன்றை உருவாக்கியிருக்கிறது. அதுவே 'அரகலய' என்ற தோற்றப்பாட்டை பெற்றிருக்கிறது. இதற்குப் பின்னாலும் ஊடகங்களே குறிப்பாக, சமூக ஊடகங்களே பங்காற்றியிருக்கிறது. இன்று நாம் பத்திரிகைகளைக் கடந்து சமூக ஊடகங்கள் என்ற வகையறாக்குள் பிரவேசித்திருக்கின்றோம். அதனாலே 'அரகலய' பற்றிக் குறிப்பிட்டேன்.

ஆரம்பகால நமது பத்திரிகைகள் - அக்காலத்தில் சமய கருத்துக்களைப் பரப்புவனவாக இருந்தாலும் பிற்காலத்தில் அது சுதேசிய சமூகத்தை ஆற்றுப்படுத்துவதில் மிகப் பெரிய பங்களிப்பினை செய்திருக்கிறதென்றே குறிப்பிட வேண்டும். அதேநேரம், சமூகத்தின் அங்கத்தினரான - கவனிக்கப்படாதிருந்த பெண்கள் சமூகத்துக்காகவும் குரல் எழுப்பியதை மறுக்கமுடியாது. எப்படியிருந்தாலும் பத்திரிகைக்கு இருக்கின்ற - ஊடகங்களுக்கு இருக்கின்ற சக்தி மகத்தானது. இவ்விடத்தில் மகாத்மா காந்தியின் கூற்று (தங்கமணியன், 1978:27) எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது:

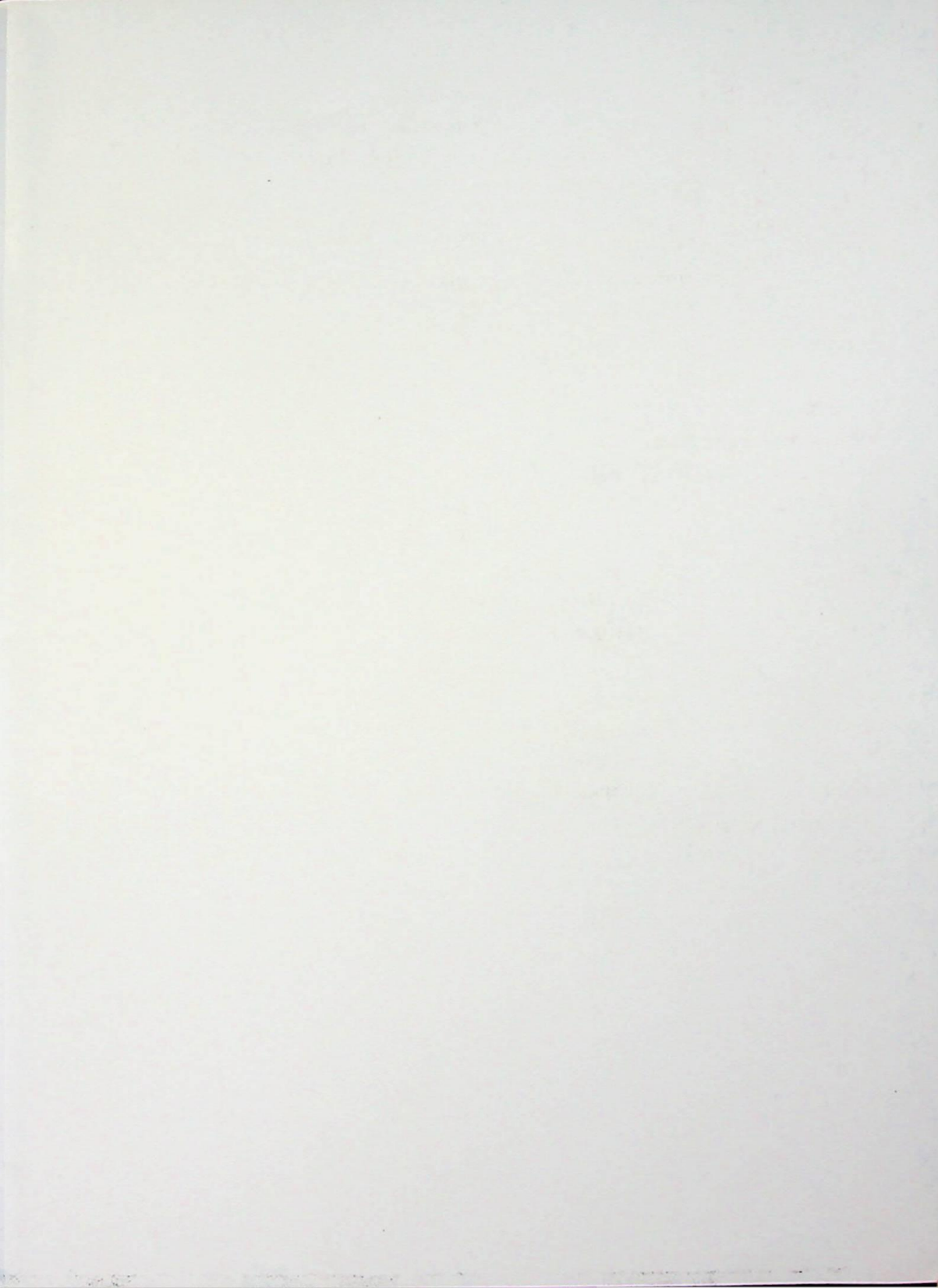
“பத்திரிகைகளின் முக்கிய குறிக்கோள் சேவை. பத்திரிகைத் துறை மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. கட்டுப்படுத்தப்படாத வெள்ளமானது எவ்வாறு பயிர்களையும் ஊர்களையும் மூழ்கடித்து நாசம் செய்கிறதோ அது போன்று கட்டுப்படுத்தப்படாத பேனாக்கள் நாட்டையே அழித்துவிடும்.”

சீமாட்டி லீலாவதியின் நினைவு தினத்தில் இக்கருத்துக்களை நினைவுபடுத்தவும் பகிர்ந்துகொள்ளவும் கிடைத்தது மிக்க திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் தருகிறது. இத்தனைக்கும் சந்தர்ப்பமளித்த யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக சமூகத்தினருக்கு எனது மதிப்பு வாய்ந்த நன்றியினையும் கௌரவத்தினையும் தெரிவித்து விடைபெறுகின்றேன்.

உசாத்துணைகள்

1. அமீன், எம்.ஐ.எம்., இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றில் அறிஞர் சித்திலெப்பை, அல்-ஹஸனாத் வெளியீடு, ஹெம்மாதகம, 1997.
2. அரங்கசாமி, பழநி., செய்தி உலகம், முத்தமிழ் நிலையம், மதுரை, 1971.
3. ஆய்வரங்கக் கட்டுரைகள், ஈழத்து இதழியலின் வரலாறும் மதிப்பீடும், 2003
4. இக்பால், ஏ., மறுமலர்ச்சித் தந்தை (சித்திலெவ்வை வரலாறு), கொழும்பு, 1971.
5. கமால்தீன், எஸ்.எம்., நூலும் நூலகமும், அயோத்தி நூலக சேவைகள், ஆணைக்கோட்டை, 1992.
6. குமரன்,க., சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-சென்னை, 2015.
7. கைலாசபதி, க., ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1968
8. சம்பந்தன், மா.சு., ஆறாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலர், ‘அச்சினால் ஏற்பட்ட அரும் பயன்கள்’, கோலாலம்பூர், மலேசியா, 1997.

9. சிவகுருநாதன், இ., இலங்கை தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகையின் வளர்ச்சி, பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலையம், கொழும்பு, 1993.
10. சிவத்தம்பி, கா., யாழ்ப்பாணம் - சமூகம், பண்பாடு, கருத்துநிலை, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-சென்னை, 2000
11. சிவநேசச்செல்வன்,ஆ., இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்(பதிப்பிக்கப்படாதது), பேராதனைப் வளாகம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், 1975.
12. செந்திநாதன்,கனக., ஈழம் தந்த கேசரி, ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மையம், 1968.
13. செல்வராஜா, என்.,(தொ.ஆ), ஈழநாடு: ஒரு ஆலமரத்தின் கதை, அயோத்தி நூலக சேவைகள்ருகுமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-சென்னை, 2019.
14. தங்கமணியன், பத்திரிகைத் தமிழ், மாணிக்கப் பதிப்பகம், உடையார் பாளையம், திருச்சி, 1978.
15. றமீஸ் அப்துல்லா, இலங்கைத் தமிழ் பத்திரிகைகள் (1841-1950), குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-சென்னை, 2012.
16. ஜெபநேசன், எஸ்., இலங்கையிலே 19ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, வட்டுக்கோட்டை, 1992.
17. (.....), முதலாம் ஆண்டு விழா: சிறப்பு மலர், இலங்கை கல்வி சமூக சம்மேளனம், 2016.
18. சண்முகலிங்கம்,க., பண்பாடு, இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, வைகாசி 1993.
19. Rajan Nalini, Practicing Journalism Values, Constraints Indian pvt ltd, Implication SAGE Publications, New Delhi, 2005.

றமீஸ் அப்துல்லா(1969), சம்மாந்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் சிறப்பு இளங்கலைமாணி பட்டத்தைப் பெற்று, அப்பல்கலைக்கழகத் திலேயே, பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் ஆகியோரின் வழிகாட்டலில் முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார். மேலும், ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் திஸ்ஸகாரியவஸம், பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் ஆகியோரின் கீழ் பொதுசனத் தொடர்பாடல் துறையில் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வையும் மேற்கொண்டார்.

பல்கலைக்கழகக் காலத்தில் சிறந்த தமிழ்த்துறை மாணவருக்கான ஆறுமுகநாவலர் விருதினைப் பெற்ற இவர், கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டவர். பல்வேறு சஞ்சிகைகளினதும் வெளியீடுகளினதும் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றுகின்றார். தமிழிலக்கியம், சமூக நல்லிணக்கம், அரசியல், இதழியல் தொடர்பான இவரது கட்டுரைகள் பலவும் சர்வதேச, தேசிய மாநாடுகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. வெளிநாடுகளிலும், உள்ளநாட்டிலும் ஆய்வுக் கருத்தரங்குகள் பலவற்றில் பங்குபற்றிவரும் இவர், தற்போது ஆய்விலும், இலக்கியத் திறனாய்விலும் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் (2001), அம்பாறை மாவட்ட சிறுகதை ஆளுமைகள் (2012), இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் (1841-1950); (2012), எண்ணப் பெருவெளி (2018) என்பன இவரது பல்துறை ஆளுமைக்கு சான்றான நூல்கள்களாகும். பல்கலைக்கழக வெளியீடுகளான இளங்கதிர், பிரவாகம், கலம் முதலிய இதழ்களின் பதிப்பாசிரியராக கடமையாற்றிய இவர், கலாநிதி எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃப் நினைவுப் பகிர்வு (2016), அப்துல் மஜீத் ஆளுமையின் அடையாளம் (2012), சம்மாந்துறை வரலாறு' (2019), கிழக்கு வாசல் (2017), தமிழ் இலக்கியத்தில் முஸ்லிம் அடையாளம்; (2017) உள்ளிட்ட நூல்கள் பலவற்றின் பதிப்பாசிரியராகவும், இணைப் பதிப்பாசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறையின் தலைவராக நீண்ட காலம் பணியாற்றிய இவர், தற்போது தமிழ்ப் பேராசிரியராகி, மொழித்துறை தவிசுப் பேராசிரியராகவும் கடமையாற்றி வருகிறார்.